

NAŠA MISEL

ŠOLSKO GLASILO
NAŠA MISEL

OSNOVNE ŠOLE ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI
V ŠOLSKEM LETU 2022/2023

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2023

KAZALO

RAVNATELJEV NAGOVOR	3
NAGOVOR GLAVNIH UREDNIC	4
PAJČEVINA BESED	5
RIŠEM SVOJ SVET	30
MOJ SVET IN JAZ V NJEM	48

Spoštovani!

S ponosom zapisujem naslednje besede, pravzaprav svoje misli za Našo misel, in si ob tem želim, da bi tudi ljudje na svetu delovali čim bolj povezovalno ter ljubeče, kot to izžareva naše glasilo.

V poplavi različnih informacij in ponavljanj »resnic« so naše misli velikokrat zbegane. Ko se nam uspe umiriti in povezati sami s sabo, začutimo pravo svojo misel. Morda se povežemo sami s sabo v naravi, ob zbranem poslušanju ljube glasbe, morda pa ob prebiranju Naše misli, v kateri je zajeta domiselnost in iskrenost naših učencev. Zelo sem vesel, ko vidim, da učenci razmišljajo s svojo glavo in te misli tudi zapišejo, narišejo ali prenesejo v različno umetniško stvaritev. Naša naloga pa je, da jih pri tem spodbujamo in razvijamo ustvarjalno mišljenje.

Tudi sam včasih kaj zapišem ali narišem. Iz teh povsem spontanih kreacij se na koncu vedno kaj razvije. Poskusite tudi vi.

Zahvaljujem se vsem mladim mislecem, ustvarjalcem Naše misli, in vsem njihovim spodbujevalcem ter mentorjem.

Posebno zahvalo namenjam urednicama, profesoricama slovenščine, Barbari Cotič Papotnik in Valentini Toman Čremožnik, ki sta motivirali, kreirali, zbirali misli in besede ter na koncu udejanjili Našo misel.

Uživajmo ob prepuščanju mislim!

Uroš Vidmajer,
ravnatelj

Spoštovani bralci!

Šolsko glasilo Naša misel vas zopet nagovarja k listanju, branju in razmišljanju. Na naši osnovni šoli že več desetletij z istim imenom razveseljuje bralce, letos pa poleg leposlovnih in likovnih del prinaša tudi razvedrilo.

Glasilo je razdeljeno na dva vsebinska tematska sklopa, ki ju povezuje likovni del.

Prvi sklop, ki sva ga naslovili PAJČEVINA BESED, ponuja prozna in pesemska besedila, ki orisujejo tudi čas osnovnošolskega izobraževanja, odraščanja in zorenja. To pomladno brstenje, prve vzgibe komaj prebujene, še včeraj otroške duše, trepet vznemirjenega srca in solze le zaslutene sreče, odkrivanje drobnih radosti in bežnih ukradenih pogledov, tiho ljubezensko prebujanje, otroško igro – vse to so učenci od prvega do devetega razreda uspeli ujeti v nežno pajčevino besed.

Hvala, dragi mladi literati, ker se ukvarjate z literaturo; jo berete in pišete, se o njej pogovarjate in razmišljate, saj je to dragoceno za nas in našo družbo.

V drugem sklopu z naslovom MOJ SVET IN JAZ V NJEM boste lahko prebrali spominske drobce generacije letošnjih devetošolcev. Po devetih letih zapuščajo znano šolo, sošolce in učitelje ter se odpravljajo naproti temu, kar bi radi v življenju počeli. Upava, da bodo njihovi zapisi svojo dragocenost uzrli zlasti čez desetletja. Prebirali boste lahko tudi razmišljanja učencev o različnih življenjskih temah ter se preizkusili v reševanju križank, sudokuja in ugank. V tem sklopu so izpostavljeni najvidnejši dosežki učencev s tekmovanj le na državni ravni.

Sklop RIŠEM SVOJ SVET ponuja pester nabor likovnih del naših učencev v različnih tehnikah.

Hvala, dragi mladi likovniki, ker svoj svet rišete tudi s čopičem, svinčnikom, ga oblikujete iz gline ter tako puščate svojo sled.

Osredotočimo se na pomembne stvari v življenju, na tisto, kar v resnici šteje! Poskušajmo del dneva nameniti temu, kar prinaša veselje, srečo, radost, igro. Ker pa se nihče ne more igrati in veseliti sam, je prav, da delite svoje zgodbe, igrarije, domislice in zapise z vsemi nami, bralci.

Hvala odgovornemu uredniku, gospodu Urošu Vidmajerju, ravnatelju šole, ki je podprl in omogočil izid ter izdajo letošnjega šolskega glasila Naša misel.

Prijetno branje!

Barbara Cotič Papotnik in Valentina Toman Čremožnik

SREČA

Mračni pogledi, blede obrazi,
sivobebe postave, vsaka misel mori.
Glave sklonjene, povsod le porazi.
Zakaj ne pomislimo kdaj še na dobre stvari?

Ko v nas se zbudijo
strast, bližina, radostni občutki ...
V spominih nam večno živijo
le tisti kratki, sladki trenutki.

Veš, da si srečen, če čutiš.
Če čutiš hvaležnost
za majhne stvari
in nežnost preprostih ljudi.

Življenja brez trpljenja ni.
A vsaka vez, ki jo vežeš,
ko z nekom se povežeš,
to bolečino blaži.

In če hodiš po napačnih poteh,
LJUBEZEN, ti vsak pravi odgovor pove.
**Zakaj torej ne nosite v dlaneh
svojih src, ljudje?**

Marjeta Povše, 9. a

A VI SPLOH VE'TE, KA' POMENI MIR?

A vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?
Da je čist naš vodni izvir.
Da se lahk' po travi podimo,
potem pa se v topli postelji naspimo.

A vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?
Da nam ni treba bit' skos pr'mir',
ko nam bombe nad glavo letijo,
okrog nas pa vsi kričijo.

A vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?
Da gremo po travniku s konjem v dir.
Se potem s pr'jatli igramo,
zvečer pa naš'ga konja v hlevček damo.

A vi, a vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?
Mir, mir, mir brez vojn, vojn, vojn.
A vi, a vi, a vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?
Mir za vse, svoboda za vse!

A vi sploh ve'te, ka' pomeni mir?

Lucija Veber, 7. b

MOJ KUŽA

Pes je naš prijatelj,
pes je naš čuvaj.
Pes je član družine,
zganja direndaj.

Kadar je z nami,
nam je vsem prav lepo.
Vsakič, ko se midva igrava,
nama je lepo.

Ko je z mano srečen,
sem srečna tudi jaz.
Res zelo je smešen,
oglašča se hov hov,
jaz pa ha ha.

Vsakič, ko sva skupaj,
noro uživava.
Rada se imava,
moj, moj kuža, ja!

Hana Hol, 6. a

CVETOČI VRT

Rekli so mi, da pravega prijatelja spoznaš v najhujših trenutkih življenja. Očitno še nisem spoznala »pravega« prijatelja, pa kljub temu poznam čudovite osebe, ki med odmori rade poklepetajo z mano o prebrani knjigi, mi povedo svežo šalo, ki se ji sproščeno nasmejim. Prijatelji so družba ljudi, ki se spodbuja z dobrimi izzivi. Skupaj se nasmejemo že ob najmanjših prigodah. V tem krogu ni zamer in norčevanja, so le spodbude in pohvale. So tudi pomembna bitja, ki ti nudijo pogovor in te poslušajo ob trenutkih, ki niso ravno veselja polni. S tabo delijo izkušnje, skrivnosti, ideje, ugotovitve, modrosti ... Brez prijatelja bi svet bil brezbarven ter pust in ne tako zanimiv, kot je lahko z njim. Tudi misel: »Življenje brez prijateljev je kakor vrt brez cvetja,« se mi utrne, ko pomislim na svoje prijatelje.

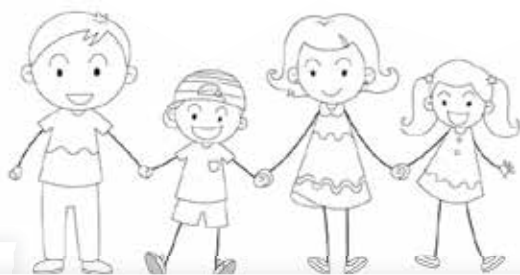
Jera Sedminek, 8. a

STRAH V DVOJINI

Bilo je lepo vreme. Z družino sem se odločil za obisk prijateljev.
Pri njih doma me je že ves nestrpen čakal moj najboljši prijatelj. Z žogo pod roko sva zdrvela na igrišče ob gozdu. Ciljal je mrežo, ki sem jo poskušal braniti. Postalo je že dolgočasno, ko sem dobil idejo: »Hej! Pojdiva zgradit bivak.« Zamisel je kmalu dobila obliko. POK! »Oj!« sem prestrašeno odskočil. Prijatelj me je miril, da so lovci odstrelili neko žival. Zame je minilo nekaj mučnih trenutkov ... Hrsk, tresk! Ob tem zvoku naju je pograbil strah. Bala sva se tako, kot se nisva še nikoli. Rekel sem: »Preštejem do tri, in jo ucvreva ... Ena, dve, tri!« Srce je bilo kot za stavo, in mravljinčilo me je po vsem telesu. Ugotovil sem, da je pok prihajal od daleč, zlasti pa iz moje domišljije.
Prigodo sem povedal odraslim s šibečimi se kolena. Vsi, razen naju, so padli v smeh in na njihov odgovor nisva niti pisknila. Strah, ki sem ga doživljal s prijateljem, je bil res pristen ter neprijeten. A drži, kakor pravijo: »Strah je zunaj votel, v notranjosti pa ga nič ni.« To lekcijo si bom zapomnil za vekomaj, pa tudi to, da sem se ob prijatelju počutil varno.

Vid Novak, 6. a

Moja družina

Imamo se radi. Moji mami je ime Vesna. Imamo se lepo. Ati je Boštjan, imam sestrico Ivo. Jaz sem Zala.

Zala Podlesnik, 1. a

Smo štirje. Pišemo se Knez. Ime nam je Jan, Tilen, Luka, Teja. Jan je moj brat. Tilen sem jaz. Luka je ati. Teja pa mami. Živimo v Latkovi vasi.

Tilen Knez, 1. a

V družini smo štirje – ati, Žiga, jaz in mami. Živimo na Ložnici. Všeč mi je, ko se z Žigom igrava z avti in s plišastimi živalmi. Rad grem tudi z mamico na sprehod okrog jezera. Najraje pa imam, ko gremo vsi skupaj na sladoled.

Jurij Debevc, 1. a

Moja mami je Mateja. Moj ati je Sašo. Jaz sem Iris. Imamo se radi in imamo se lepo. Mami dela v vrtcu, ati dela v tovarni, vozi viličarja. Jaz hodim v šolo. Doma smo v Žalcu. Zelo radi se »cartamo«.

Iris Podgoršek, 1. a

Moja mamica

Moji mami je ime Ana. Ima kratke temne lase. Ima zelene oči. Za zajtrk rada je čokolešnik. Njena barva je modra. Skupaj zlagava perilo.

Tisa Cestnik, 2. b

Moji mamici je ime Anita. Rada posluša Nino Pušlar. Stara je devetintrideset let. Ima modre oči. Ima bele lase. Rada nosi navadne majice. Rada je pico. Skupaj se stiskava. Rada ima zabave in obiske.

Lara Božič, 2. b

Moja mami ima dolge skodrane lase. Mami je stara sedemintrideset let. Rada hodi na sprehod. Z mamico rada jeva tortilje. Rada skupaj računava. Zvečer jeva palačinke. Z mamico se rada stiskava.

Filip Štorman, 2. b

Moji mamici je ime Eva. Stara je štiriintrideset let. Ima rjave lase in rjave oči. Hodi v službo v Ljubljano. Med prostim časom rada bere knjige. Piše se Novak. Ko je bila mlada, se je pisala Štrefelj. Živi v bloku v Šempetru v pritličju. Ima brata Petra in sestro Saro. Njena najljubša barva je rdeča. V mladosti je živela v Kranju. Rada ima rože.

Tinkara Novak, 2. a

Moji mamici je ime Maja. Ima rjave lase. Moja mamica dela v Ljubljani. Zdravi ljudi. Ima rjave oči. Je prijazna in vesela. Ko je bila majhna, se je pisala Frenko.

Nik Kokalj, 2. a

Med prazniki

Bila sem v bolnici. Z mamico sva risali. Igrala sem se s prijateljem Valom. Potem naju je prišel iskat ati. Šli smo na kebab. Doma sem veliko ležala v postelji. Z Lukom sva božala mucki.

Špela Zagradišnik, 2. a

Bilo mi je všeč, ko sem z babico in s prijateljem Timom gledal kres. Bil je zelo velik. Drugi dan sem šel z atijem na kolo. Gledat sva šla traktorje.

Mark Čremožnik, 2. a

S prijateljicami smo se igrale človek ne jezi se in druge namizne igre. Bila sem v muzeju o starih časih. Bratu Lanu so postavili smreko za osemnajsti rojstni dan.

Vita Orožim, 2. a

V LUTKOVNEM GLEDALIŠČU

Pripeljali smo se v Ljubljano do lutkovnega gledališča. Ogledali smo si predstavo Obisk. Po predstavi smo pomalicali ter šli po Ljubljani. Ogledali smo si Tromostovje in Prešernov spomenik. Šli smo tudi na sladoleđ.

Sara Hol, 2. a

Najprej smo si ogledali predstavo. Govorila je o gospodu, ki je bil osamljen. Bil je slikar in »čarovnik«. Narisal je skodelico, čajnik in šal ter jih spremenil v prave predmete. Všeč mi je bila deklica, ki je igrala violino. Čeprav je bil gospod sramežljiv, jo je ogovoril in postala sta prijatelja. Ko smo si ogledali predstavo, smo šli na sladoleđ in sprehod po Ljubljani. Videli smo Ljubljanski grad. Tudi fotografirali smo se.

Patrik Marko Kleva, 2. a

ČISTILNA AKCIJA

Učiteljica je učencem razdelila rokavice. Učenci so ločevali odpadke in jih dajali v vreče. Hišnik je obrezal drevo, zato sta dva učenca nosila veje. Učenci so znosili vreče s smetmi v zabojnike. Eni so pometali parkirišče. Na koncu so bili vsi veseli, da so sodelovali pri čiščenju šole.

Tinkara Novak, 2. a

PADLA PTICA

Ptica leti po obzorju,
ne da vedela bi, kam gre.
Pok topov jo je prestrašil,
zato stran odleti.

V mirne kraje hoče,
vendar ne ve, kaj se tam godi.
V upanju na lepše čase je ptica jokala,
nato pa je kot vojak postala.

Na polju se zgodil je boj.
Potem se zasliši pok.
Ptica je padla,
njena družina pa v jok.

Ines Zabret Florijančič, 8. b

POMLAD

Rožice cveto
in ptički pojo.
Vetrček pihlja,
toplino nam da.

Sonce nas greje,
zato nam je topleje.
Dnevi daljši so,
mi spočiti smo.

Zvončki in trobentice,
za naše mamice.
Vrtnice in tulipani,
prav dišijo naši mami.

Luka Cokan, 6. a

TOPLINA

Toplina lepa misel je,
ki ogreje prav sleherno srce.
Ob njej se poezija izliva
in hkrati nas Sonce z njo obliva.

Le redko se jo ulovi,
a še težje pridobi.
Ne pojavi se le ob domači toploti,
ampak tudi ob ljubezenski enoti.

Vid Novak, 6. a

Nejc?!

Nekega večera sem gledala iz svoje sobe skozi napol zastrto okno. Opazila sem, da se pri sosedih dogaja nekaj nenavadnega. Ker sem bila že od nekdaj radovedno dekle, me je zanimalo, kaj se je dogajalo tokrat. Vendar me je ta radovednost že tolikokrat kaznovala, zato sem si rekla, da se ne bom vtikala v težave drugih.

Čez kakšne pol ure sem zagledala sosedovega Nejca, ko je okoli enajste ure zvečer odšel iz hiše. Opazovala sem ga, kako se je sprehajal po ulici sem ter tja. Izgledalo je, kot da ne ve, kam mora. Odprla sem okno in ga vprašala, kaj počne zunaj tako pozno. Grdo me je pogledal in počasi odšel v hišo. Ko je vstopil skozi vrata, se je zaslišalo kričanje njegove mame. Sama pri sebi sem si mislila, da tam nekaj ni v redu. Odšla sem spat. Naslednji dan v šoli se je Nejc čudno obnašal. Sedel je sam in se z nikomer ni želel pogovarjati. Če pa je že kaj izustil, je z jezo. Med poukom sem ga opazovala. Izgledal je zasanjan, utrujen, žalosten...

Nejca res nisem bila vajena takšnega. Vedno se je smejal in bil poln energije. Ampak prisegla sem, da se bom brigala zase. Zvečer sem spet zagledala Nejca, kako je odhajal iz hiše. Odšel je pod drevo, ki ga ima na svojem vrtu gospa Kovač. Pod drevesom je sedel v tišini do takrat, dokler se njegov oče ni na ves glas zadrl, naj se pri priči vrne domov. Nejc ga je ignoriral. Njegova mami in oče sta odšla po njega. Vsi so jezno in v kruti tišini odšli domov. Naslednji dan v šoli sem prisedla k Nejcu in na njegovi roki zagledala hude ureznine. Vprašala sem ga, kaj je počel, da se je urezal. V tistem trenutku se je obrnil in odšel stran. To se mi je zdelo res čudno. Po koncu pouka sem poklicala mami in jo vprašala, zakaj ima Nejc levo roko polno krvavih zarez, ki izgledajo kot ureznine. Rekla je, da ne ve, ampak da so nekateri otroci v zelo hudih situacijah in se samopoškodujejo z namenom, da bi jih ureznine bolj bolele kot srce in bi vsaj za nekaj trenutkov pozabili na stisko, ki jo imajo v sebi.

Zanimalo me je, kako pride do teh stisk, zato sem brskala po medmrežju. Našla sem hude zgodbe o stiskah otrok. Prebrala sem, da največ stisk otrokom povzročča ravno njihova družina. Ta otrokom zbija še to samozavest, ki jo imajo. Starši lastne otroke ponižujejo in jim vsak dan znova povedo, da so neumni in da iz njih nikoli v življenju nič ne bo. Ko sem to prebrala, me je zanimalo, kako težave odpravijo. Pisalo je, da je čim hitreje treba poiskati pomoč strokovnjakov. Z osebami, ki imajo stisko, se je potrebno pogovarjati in jim dopovedati, da je svet lep, če ga pogledaš s pravega zornega kota. Zopet sem pogledala skozi okno in opazila, da je zunaj stalo reševalno vozilo. Stekla sem pogledat na dvorišče, kaj se dogaja pri sosedih. Nejčeva babica je bila objokana. Vprašala sem jo, kaj se je zgodilo. Bila je v takem šoku, da mi ni mogla povedati. Nejčev oče mi je povedal samo, da ga bodo pogrešali. Začela sem razmišljati in upati, da si Nejc ni ... Na žalost sem imela prav. Nejc je očitno od žalosti in vsega obupa pojedel toliko tablet, da so ga uspavale do konca. Res mi je bilo hudo. Še dandanes se malo krivim, da nisem ukrepala takoj in mu ponudila svoje pomoči.

Danes si bom v njegov spomin v svojo topli sobi predvajala njegovo najljubšo pesem.

Julija Četina, 9. b

Pomoč potrebujemo vsi

Večina ljudi ima najraje poletja, počitnice na otokih, plaže, morje, vročino in vse, kar sodi zraven. Ampak ne jaz. Celo pomlad, poletje in jesen preživim v nestrpnem čakanju na smučarsko sezono. Smučanje je balzam za mojo dušo. Svež jutranji zrak, ko se z bratom še v mraku odpraviva na pot, pogled na sončni vzhod med vožnjo z gondolo, zvok klika, ko si nataknem smuč, ter občutek pripravljenosti, ko si pred spustom namestim očala. Ničesar ne preseže gladkega drsenja po snegu, upora zraka ob moje telo, razgleda na sosednje gore, ki žarijo v sončni svetlobi. Takrat se počutim, kot da imam ves svet na dlani in me nič ne more ustaviti.

Ampak to je vendar le občutek. Vedno se lahko zgodi kaj nepričakovanega in te dobesečno ustavi. 28. decembra je bil prekrasen dan in lahko bi ga opisala z vsemi lepimi lastnostmi, ki sem jih naštela prej. Na smučišču je bilo precej ljudi in kar nekaj časa sem čakala v koloni za prvo sedežnico. Bilo je vredno, saj je bil prvi spust neprecenljiv.

Proga je bila sicer kratka in spodaj sem bila v hipu, ampak to je bilo le ogrevanje. Komaj sem čakala na tisto najdaljšo, najzahtevnejšo in z najlepšim razgledom. In ne hecam se. Del nje vodi skozi gozd, kjer je senca. Torej led. Ta ni ravno moj najboljši prijatelj, vendar si vedno rečem, da zmorem, in mislim na lepoto, ki se odpre zatem. Lahko bi rekla, da je že skoraj prepad, a se prepustim in ne razmišljam toliko. Mogoče bi takrat morala razmišljati. Pripravljena sem stala na vrhu proge. Še zadnja misel, in pognala sem se navzdol. Že na začetku je bilo strmo, zato ne morem reči, da sem šla ravno počasi. Nekajkrat sem imela občutek, da bom izgubila nadzor, vendar ga nisem. Veter mi je pihal v dele obraza, ki niso bili pokriti, slišala sem samo glasno šumenje, peljala pa sem se tako hitro, da je okolica prehitro zdrvela mimo mene. Nato sem zagledala rumeni znak, ki opozarja na poledenelo progo. Malo sem upočasnila in z varnimi ter rahlimi gibi zdrsela skozi gozd. Začutila sem led pod smučmi. Začelo je drseti. Za nekaj trenutkov sem zadržala dih, nato pa sem zagledala veliko svetlobe, in že sem se bližala robu gozda. Izdihnila sem in se sprostila na manjši ravnini pred prelomom. Tam me je v oči zbodel še en znak, tokrat oranžne barve, ki pa je opozarjal na prelom hriba. Ledu nisem dajala več pozornosti, zato takrat me je zaneslo. Bila sem tik pred izhodom, za hip sem ugledala oranžno ograjo ter koničaste veje dreves ob robu proge. Spomnim se še smučke, ki jo je utrgalo s pancerja in nekoga, ki je zaklical: »PAZI!« Potem ... črnina.

Zbudila sem se zaradi močnih tresljajev, ki so mi povzročali glavobol. Počasi sem odprla oči in opazila, da sem na vozičku. Ravno so me peljali v bolnišnico. Glavo sem imela težko in v njej mi je kljuvalo. Komaj sem jo premikala zaradi vseh povojev. Tudi leve roke nisem mogla premakniti. A ko sem jo poskusila, je bolelo. Zelo! Bila je zlomljena. »Končno si budna!« je rekel nekdo za mano. Oči sem obrnila v smeri glasu in zagledala brata, ki je zaskrbljeno strmel vame. Povedal mi je, da je neka tuja ženska poklicala pomoč, ko me je našla negibno v snegu. Prišli so reševalci in me odpeljali. Nisem imela hujših poškodb. Vesela sem bila, da je bilo tako. Ta nesreča me je naučila, da bom morala biti bolj previdna.

Ajda Majer, 9. b

DOMIŠLJIJA

Le kaj je domišljija?
Domišljija je lahko v mnogih stvareh.

Domišljija je lahko posebna misel, ki jo večkrat spremlja pravi nesmisel.

Domišljija je lahko poseben kraj, kjer dogaja se pravi direndaj.

Domišljija so lahko tudi sanje, ki nikoli ne verjameš vanje.

Anej Kač, 6. a

BRIN TIREKS

Nekoč sem šel v gozd in zagledal medveda in volka. Zelo sem se ustrašil in zakričal. Očka mi je rekel: »Pojdi stran, Brin tireks!« Jaz sem se spremenil v tireksa. Šel sem v gozd iskat hrano, pojedel sem jabolko, hruško in jagode. Potem je naenkrat počilo in zelo sem se prestrašil. Videl sem lovca, ki strelja. Nastavil je past in mrežo za živali. Tudi jaz sem se ujel v to mrežo. Potem sem se spremenil nazaj v Brina.

Pripovedoval Brin, 1. b

ZALA ŽIRAFICA

Nekoč je Zala rekla mami: »Mama, lahko sladkarijo vzamem s police?« Mama ji je rekla: »Ne, žirafica moja.« In – klik, Zala se je spremenila v žirafo. Ko je mama zaslišala, da je nekaj glasno prikopitljalo, se je začudila, kdo je to. Žirafica ji je rekla: »Jaz sem mala žirafica.« Mama je rekla: »Brž ven, mi nimamo žiraf!« Žirafica Zala je stekla v živalski vrt in tam srečala svoje bratrance. Potem je slon treščil v ograjo z nogo in žirafica Zala se je spremenila nazaj v navadno Zalo.

Pripovedovala Zala, 1. b

PRAVLJICE

Pravljice o naravi prav gotovo so čarobne, saj v njih čarovnice živijo zlobne. Pa tudi princese in junaki, ki hrabri so prvaki. In živali, ki govoriti znajo, se nikoli ne predajo. Čudeži pa se zgodijo, le ko grozne se stvari godijo. Pravljice prav zares so za majhne in velike, vse od začetka, pa do zaključne pike.

Lana Vršnak Farkaš, 7. a

VEVERICA VASILIJA

Nekoč sem risala in mama mi je rekla: »Veverica Vasilija, hitro pospravi barvice.« Spremenila sem se v veverico.

Pripovedovala Vasilija, 1. b

ALEKS MAČEK

Nekoč se je Aleks igral in ati ter mami sta mu rekla, da izgleda kot pravi maček. Spremenil se je v mačka. Maček se je igral in ati mu je naredil hišo. Bil je zunaj. Skočil je s strehe hiše ter se spremenil nazaj v Aleksa.

Pripovedoval Aleks, 1. b

OSKAR DINOZAVER

Nekoč sem bil nesramen do prijatelja. Mami in ati sta mi rekla: »Dinozaver, zakaj si nesramen do otrok?« Potem sem se spremenil v dinozavra. Nato sem pokončal drugega dinozavra in postal spet Oskar.

Pripovedoval Oskar, 1. b

LARISA ŽELVA

Nekoč sem se spotaknila ob mizo in pri tem je mamin lonec padel na tla. Mama mi je rekla: »Kaj delaš, Larisa želva?« Potem sem se spremenila v želvo in šla v svet. Potem sem si zgradila svoj dom. V svojem domu sem živela tri mesece. Potem sem srečala prijateljico in sva se objeli. Postala sem spet Larisa.

Pripovedovala Larisa, 1. b

NELI KAMELA

Neli se igra pred hišo in noče noter. Mama ji reče: »Neli kamela, pridi že noter!« Neli se spremeni v kamelo. »O, pojdi, pojdi po svetu, ne bomo imeli kamele v hiši,« ji reče mama. Neli kamela gre po svetu. Sreča prijateljico Iris, ki je postala tigrček. Skupaj gresta po svetu. V živalskem vrtu vidita vse živali. Ko se objameta in se zavrtita, se spet spremenita v deklici. Nista se vrnili domov in skupaj živita še naprej.

Pripovedovala Neli, 1. b

TIA TIGRČEK

Tia je brskala po omari za sladkarije, ko je mama rekla: »Tia, tigrček, kaj počneš?« Tia je vzela eno sladkarijo, ko mame ni bilo in je skočila z omare. Ker je bila nagajiva, se je spremenila v tigrčka. Mama je rekla: »Ne bomo imeli tigrčka doma.« Tia je odšla od hiše in našla drugi dom na Polzeli. Tudi na Polzeli so rekli: »Ne bomo imeli tigrčka!« Šla je v Šempeter in so spet rekli: »Ne bomo imeli tigrčka!« »Mami, jaz bi ga pa imela,« je rekla deklica Ana. Mama je rekla: »Lahko ga imaš, če ga boš pazila.« »Ja, ga bom,« je rekla Ana. Ana je tudi kradla sladkarije in je tigrčka namazala s čokolado. Ko ga je namazala, se je tigrček spremenil v deklico Tio.

Pripovedovala Tia, 1. b

JAKEC RIS

Nekoč je živel Jakec. Jakec se je igral in se pri tem udaril.
Mamica je rekla: »Jakec, kaj je bilo?«
Jakec je rekel: »Udaril sem se.«
Mamica je rekla: »Jakec ris!«
Spremenil se je v risa. Mamica je rekla: »Ne moremo imeti risa.«
Jakec je šel ven. Potem je šel v gozd. Tam je srečal ježka. Z ježkom sta se igrala. Potem je šel ježek domov. Jakec ris je šel domov. Potem se je spotaknil in padel. Spremenil se je nazaj v fantka.

Pripovedoval Jaka, 1. b

NIK, SABLJASTI TIGER

Nik je hotel z mamico delati testo. Mamica mu ni dovolila in je rekla: »Nik, sabljasti tiger!«
Nik se je spremenil v tigra.
»Nočemo sabljastega tigra pri hiši,« so rekli in Nik je odšel od hiše.
Zima je bila in Nik, sabljasti tiger si je skopal rov pod zemljo. Tam je počival. Dolgo je čakal, da je prišla pomlad.
Ven iz luknje so pokukali majhni brki in Nik, sabljasti tiger, je odšel po svetu. Videl je grad in s polnimi močmi je stekel do gradu. Tam je bila past za živali in vanjo se je ujel. Bila je iz vrvi, da jo je lahko raztrgal s svojimi čekani. Tudi vrata je raztrgal, ki so bila prav tako iz vrvi. Popil je vodo iz zlatega morja in se spremenil nazaj v fantka.

Pripovedoval Nik, 1. b

Na plavalnem tečaju

Učili smo se tehnike plavanja. Lahko smo se igrali v manjšem bazenu. To smo delali v prvem razredu. Letos sem zbolela. Ne znam še zares dobro plavati. Rada se potapljam. Lani sem dobila plavutke. Z njimi je težko plavati.

Aya Nina Zaplatič, 2. b

Veselila sem se plavanja. Naučila sem se pravilno plavati žabico, zato sem s Tinkaro plavala deset minut skupaj. Dobila sem srebrnega delfinčka. Najraje sem se igrala z napihljivo žogo in skakala v vodo. Na plavalni tečaj smo šli z avtobusom do Velenja. Bila sem v najboljši skupini. Prvi dan sem se v Velenju bala velikega in globokega bazena, ampak ko sem zaplavala, sem ugotovila, da bazen ni tako globok.

Lara Kokalj, 2. a

Najbolj mi je bilo všeč, ko smo skakali bombice v dolžino. Zanimivo je bilo, ko smo iskali igrače pod vodo. Plavali smo z deskami, s črvi in brez vsega. Naš učitelj je bil Dejan. Enkrat smo morali zadržati dih trideset sekund. Plavali smo hrbtno kravl in žabico. Igrali smo se v malem bazenu in imeli malico. Zadnji dan smo morali preplavati bazen štirikrat tja in nazaj, ne da bi se dotaknili roba bazena.

Filip Veber, 2. a

V Ljubljani

V Ljubljani smo si ogledali lutkovno predstavo Obisk. Stari risar živi sam. Nekega dne iz starega papirja začne izdelovati predmete. Vse se spremeni. Najbolj všeč mi je bila violina.

Anej Miklavžin, 2. b

Gledali smo lutkovno predstavo Obisk. Predstava je bila lepa. Šli smo po Ljubljani. Na mostu ključavnic je bilo veliko ključavnic. Videli smo tujce iz različnih držav. Na grad nismo šli, ker ni bilo časa. Lizali smo sladoleđ, ki je bil zelo dober. Peljali smo se čez Zmajski most. V Ljubljani je tudi Prešernov kip. Tam je veliko starih hiš. Srečala sem tudi sosede. Bilo je lepo.

Ana Četina, 2. b

Zelo mi je bilo všeč na predstavi. Glavni lik je bil čarovnik. Ne predstavi sem sedel s Klementom in Tiso. Na avtobusu pa s Tiso. Preden smo šli na avtobus, me je Aljaž po nesreči udaril v nos. To je bolelo. Dobili smo sladoleđ. Pojedli smo ga pod Prešernovim spomenikom.

Jaka Robida, 2. b

SOLIDARNOST

Ljudje smo različni,
eni bolj revni, drugi petični.
Enim gre vse dobro od rok,
drugim vsakodnevne težave prekrizajo pot.
Kako narediti svet bolj pošten?
Kako pomagati tistim,
ki jim je življenje en velik problem?
Ena od mnogih je takšna rešitev,
da naredimo bolj pravično delitev.
Pomoč z dejanji in darovanji
naj v prihodnosti bo nova stvarnost –
medčloveška solidarnost.

Zoja Zupanc, 9. b

RADODARNOST

Ljudje v stiski potrebujejo pomoč,
zato lahko postaneš radodaren čez noč.
Nekateri imajo probleme res velike,
ki postavijo jih v hude stiske.

Lahko pomagamo jim tako,
da poslušamo, ko boli jih močno.
Nikoli ne vemo,
čez kakšne stiske ljudje gredo,
zato prijazni do njih smo vedno lahko.

Urša Dvornik, 8. b

MOJA ŽIVLJENJSKA IZKUŠNJA –

Prijateljica Tina iz Tretjega nadstropja Onkološkega oddelka v Ljubljani

Ko sem bila še majhna deklica, se mi je pripetila nesreča. V bistvu je bila sreča v nesreči. Babica Jelka mi je rešila življenje, saj sva skupaj padli po stopnicah in takrat so mi našli kostni tumor v glavi. Bila sem stara komaj dve leti. Veliko časa sem preživela na Kliničnem oddelku za otroško hematologijo v Ljubljani. Spoznala sem prijateljico Tino. Tina je imela raka na črevesju. Imela je komaj štirinajst let. Veliko časa sva preživeli skupaj. Brala mi je pravljice, njena mamica nam je prinesla piškote. Tina ni smela jesti hrane, vedno je rekla, da njej veliko pomeni, da je z nami, da se lahko družimo in pogovarjamo. Šolo je opravljala v bolnišnici, k njej je večkrat prišla učiteljica. Bila je zelo vzorna učenka. Jaz sem ozdravela in odšla iz bolnišnice. Tina je bila v bolnišnici še dve leti, preden je odšla domov. Vedno se spomnim njenih besed: »Mia, zdaj greš v pravljico.« Imela je prav, res sem odšla v pravljico. Moja pravljica se je začela v šempetrskem vrtcu v Savinjski dolini. Bila sem zelo srečna, ko sem odšla v šolo v Šempeter. Vse je bilo zelo živo, nisem čutila nobenih skrbi. Otroci, ki sem jih srečevala na hodniku, so bili zelo srečni. Biti invalid je zelo težko, ker gledaš zdrave ljudi, ki včasih ne pomislijo, kako so lahko srečni, če imajo največje bogastvo, ZDRAVJE. Tino velikokrat srečam na onkološkem oddelku, kjer imava preglede. Moja prijateljica je ostala trajni invalid zelo mlada. Izkušnja, ki sem jo izkusila jaz in moja prijateljica, ter vsi tisti otroci, ki so bili z mano, JUNAKI TRETJEGA NADSTROPJA, je zelo žalostna. Razveseljevali so nas rdeči noski, ki so nam krajšali čas in nam vlivali upanje po boljšem življenju. Večkrat se spomnim na »stare« prijatelje iz bolnišnice v Ljubljani. Veliko so pretrpeli. Za božič mamica in ati vedno darujeta denar za organizacijo Rdeči noski.

Starša mi večkrat rečeta, naj ostanem takšna, kot sem. Včasih sem počasna, pri športu nisem najbolj uspešna. Vesela pa sem, da sem zdrava. Ponosna sem, da vem tudi to, kako pogumni so invalidi.

Mia Turnšek, 7. a

POEZIJA

Oh, ta poezija,
ki se na takšen način odvija,
da me kar v trebuhu zvija.

S poezijo se poišče,
kar v srcih skriva se
ter nas zelo redko obišče.

Zanjo težko dobiti je idejo,
saj veliko ljudi jo išče
in nam iztrga pesniško središče.

Je potrebno zanjo veliko
ter naše delo raznoliko?
Da, se pesniški odgovor glasi!

Saj ni napisana v tednu dni
ali samo v eni zamisli,
temveč z njo izražamo
čustva svoja in lepote pesmi.

Vid Novak, 6. a

PRIJATELJ

Kadar pridejo težave,
upaj na vesele dni.
Svoj pogled upri v daljave,
tam se prijatelj veseli.

Prijatelj se ti nasmeji.
ko nič na svetu te ne razveseli.
Ko mavrica prekrije nebo,
prijatelj se smeje s tabo.

Lia Cestnik, 4. a

TI SI MOJ PRIJATELJ

TIHI POGOVORI, KO ČAS JE ZA SPANJE,
IGRANJE IGRIC IN ŠPORTNO UDEJSTVOVANJE.

SPREHAJANJE PSOV, KER TO JE RED
IN SKRIVNO OPAZOVANJE LEPIH DEKLET.

METANJE NA KOŠ, KO VEČINA POSEDA,
OGLED KINO PREDSTAV OB KONCU TEDNA.
JE TREBA DODATI ŠE KAJ?

PRIJATELSTVO POMENI MARSIKAJ!
RAZOČARAN SI, NEKDO TE UŽALI.
IN PRIJATELJ TE V DOBRO VOLJO SPRAVI.
JE DOBER POSLUŠALEC, ZNA POMIRITI,
A USLUGO MU POTREBNO JE TUDI VRNITI.
TAKŠNO PRIJATELJSTVO PREMIIKA GORE,
ENOSTAVNEJE POVEDATI PAČ NE GRE.

LAHKO IMAŠ PRIJATELJEV STO,
JE PA RES, DA V STISKI POMAGAL LE PRAVI TI BO!

Žiga Debevc, 7. a

STAVČNI ČLENI

V šoli se učimo obilico stvari,
slovenščina je tista, ki najbolj mi leži.

Stavčni členi povzročajo skrb,
ko v stavku jih iščeš, ti glava sivi.

Prislovna določila niso težka z'lo,
al' naučit' se jih je treba t'ko al' t'ko.
Po kraju in načinu, vzroku in po času,
zaradi piflanja niso ravno na dobrem glasu.

Povedek nam pove, kaj kdo v stavku dela,
ko končno ga najdeš, je duša vesela.

Predmet je zagata, v stavku jih lahko je več,
da čisto vse poiščeš, čist' si že preč.
Je samostalnik, zaimek, samostalniška zveza,
lahk' se zgubiš od vsega tega.

Ko misliš, da je to vse,
še osebek pojavi se.
Pove, kdo ali kaj v povedi kaj opravlja,
na vprašanja, kdo ali kaj odgovarja.
Kjerkoli v stavku lahko stoji,
le en osebek v njem "živi".

Zdaj pred tabo stavek dolg pojavi se,
ga gledaš, analiziraš, kar mrazi te.
Bom vse stavčne člene izpisal čisto prav,
da lepo oceno bom v redovalnico dodal?

Žiga Debevc, 7. a

40 DNI BREZ ALKOHOLA

Bila je osemletna deklica. Imela je očeta, ki je bil alkoholik. Kadar ni pil alkohola, je bil vesel, nasmejan, prijazen, rad se je družil z njo in jo peljal na kakšen izlet. Kadar je pil alkohol, je postal drugačen človek – nesramen, žaljiv, neodgovoren. Žal je bilo takšnih trenutkov oziroma dni vedno več. Ena izmed najhujših izkušenj za deklico je bila, ko sta šla sama na morje in se je oče zvečer v mestu napil, potem pa vinjen vozil proti apartmaju. Sredi poti je ustavil, parkiral avto ob cesti in do jutra ostal tam. Deklico je bilo vso noč zelo strah. Zjutraj ji je naročil, da tega ne sme povedati mamic. Deklica je danes nekaj let starejša, še vedno se spominja tiste noči in od takrat dalje ponoči ni rada sama. Obljubila si je, da svojim otrokom ne bo nikoli povzročila takšne bolečine. Zaveda se, da ima vsak otrok pravico živeti v mirni, ljubeči in skrbni družini. Čeprav ji njen oče tega ne zmore dati, ga ima še vedno rada, bi si pa nadvse želela, da bi opustil alkohol in bil vedno vesel, nasmejan, prijazen ter bi si večkrat vzela čas za njo.

Nia Janič Čoh, 7. b

TRAVNIK

Travnik tiho ječi,
na njem veliko cvetlic sedi.
Sredi njega stoji
veliko drevo, ki cveti.

Cvetlica lepa kot lepoticica
čez dan na travniku leži,
ponoči pa sanjati želi.

Narcisa, tulipan in marjetica –
vsi prekrasni so cvetovi,
na njih prebivajo cvetlični bogovi.

Kaja Kert, 7. a

BELA DOLGODLAKICA

Če hočeš videti belo mačico,
popolnoma belo,
skrito pod malo skorjico,
poglej pod belo skalico.

Most mora imeti ograjo,
če se le da popolnoma belo,
po tej ograji bo prišla bela mačica.

Ne smeš pozabiti,
da moraš iti
po belo mačico z belo tačico.

Luka Gračnar, 6. a

VSI KDAJ POTREBUJEMO POMOČ

Moški je vozil svoj avto, ko je zagledal staro gospo, ki je stala ob cesti. Videl je, da potrebuje pomoč. Zato je svoj avto ustavil blizu njenega jeklenega konjička in izstopil.

Nasmehnil se je, medtem ko se ji je približeval. A ona je bila vseeno zaskrbljena in negotova, saj se nihče ni ustavil, čeprav se jih je mnogo peljalo mimo nje. Poleg tega ni bil na prvi pogled videti zanesljiv in zaupljiv. Opazil je, da je ženička prestrašena, zato jo je skušal pomiriti: »Tukaj sem, da vam pomagam, ne skrbite. Moje ime je Marko Novak.« Povedala mu je, kaj se ji je zgodilo na avtu. Zračnica na levi avtomobilski gumi je bila prazna, zato se je moral splaziti pod avto. Pri menjavi gume se je umazal in si poškodoval prst na roki. Ko je delo opravil, je vprašala, koliko mu dolguje za njegovo pomoč. Marko se je nasmehnil. Rekel je: »Če se mi res želite oddolžiti, naslednjič, ko vidite nekoga, ki potrebuje pomoč, mu pomagajte. In pomislite name.« Še isti večer se je gospa ustavila v majhni kavarni. Ta kraj je bil videti umazan. Nato je zagledala natakario, skoraj osem mesecev nosečo, kako si z brisačo briše mokre lase. Natakaria se je prijazno nasmehnila, čeprav je ves dan preživela na nogah. Gospa se je spraševala, kako je lahko nekdo, ki ima tako malo, tako prijazen in darežljiv do tujca. Potem se je spomnila na Marka. Gospa je končala z obrokom in plačala z bankovcem za sto evrov. Natakaria je šla za pult, da bi ji vrnila preostanek, in ko se je vrnila, gospe ni bilo več. Opazila je, da je na prtičku pustila listek z napisom Ničesar mi ne dolguješ. Nekdo je nekoč pomagal meni, tako zdaj jaz pomagam tebi. Če se mi res želiš oddolžiti, naj se ta veriga ljubezni ne konča s teboj. Natakaria je pod prtičkom našla še štiri bankovce po deset evrov.

Tisto noč je natakaria prišla prej domov. Razmišljala je o gospe in denarju, ki ga je pustila. Spraševala se je, kako lahko gospa ve, kako zelo sta to z možem potrebovala, sploh zdaj, ko bo kmalu v njun dom prišel še otrok. Vedela je, da njenega moža to skrbi, zato mu je z veseljem povedala dobro novico. Poljubila ga je in zašepetala: »Vse bo v redu. Ljubim te, Marko Novak!«

Mojca Štarkel, 9. b

SPOMLADANSKO PREBUJANJE

Tralali tralala,
trobentica zaigra,
medtem ko zvonček zapoje,
vijolica zašepeta,
tralali tralala.

Tralali tralala,
prebudi se pomlad,
prebudi še drevesa vsa,
sadvnjak zacveti,
čebelice pogosti,
tralali tralala.

Tralali tralala,
naj se zemlja prebudi vsa,
naj poženejo cvetlice v nebo,
kjer jih bo grelo sonce toplo,
tralali tralala.

Tralali tralala,
naj bo ta pesmica,
napisana iz dna srca,
naj ptičke prebudi,
da zapeli bodo z nami vsi,
tralali tralala.

Ameli Kopač Četina, 6. a

LAHKO NOČ

Gledam v nebo,
zvezde se svetijo.
Sonce je zašlo
in mrak je padel na zemljo.
Glas ptic se je umiril,
le veter sapico po dvorišču je podil.

Vse tiho je postalo
in nas k počitku je poslalo.
Nastala je noč,
sedaj pa spančkat in lahko noč.

Asja Ograjenšek, 6. a

BELI SNEG

Beli sneg, beli sneg,
pobelil je dolino,
vanjo prinesel je zimske radosti,
otroško veselje in smeh.

Beli sneg, beli sneg,
sedaj kliče nas na igro,
mi pa brž po sani tečemo,
da uživamo na snegu.

Beli sneg, beli sneg,
danes delamo snežaka,
ki vsak dan pozdravil nas bo.
Ko sonce posijalo bo,
tudi snežaka več ne bo.

Sara Gajanić, 6. a

AJIN DNEVNIK

6. 2. 2023; 9.03

Dragi dnevnik!

Ravnokar sem se zbudila. Ležim pod kupom peska in kamenja. Proti meni sije bled sončni žarek. Vendar me to ne zanima. Takoj zaspim. Želim si, da bi ležala v svoji postelji in sanjala o lepih stvareh, ki bi se mi zgodile. Zaradi potresa v moji domovini pa je vse čisto drugače.

Spim. Dokler me nekaj ne polži po obrazu in ... zalaja. Čez nekaj trenutkov zaslišim glas, ki reče: »Priden kuža! Na, priboljšek!« Ko odprem oči, nad sabo zagledam obraz na videz prijaznega človeka, ki me pomiri. Šele potem zagledam reševalno ekipo, ki previdno odstranjuje vso navlako z mene. Boli in duši me. Ko se lahko vsaj malo premikam, mi pomagajo vstati in me odpeljejo v zasilno bolnico.

Ime mi je Aja. Živim v Siriji, v Idliku. Stara sem 12 let in imam brata dvojčka, Halija. Rada imam matematiko in statistiko, zato si želim delati v ekonomiji. Govorim arabščino in aramejščino, učim se angleško. Moja mami je šepetalka v gledališču, oče je kuhar na osnovni šoli. No, v resnici je tako bilo še pred nekaj dnevi ...

Večina ljudi ve, da je bil v Siriji in Turčiji potres. Ogromno ljudi je mrtvih, ogromno ranjenih, mnogo jih je pobegnilo, kot je moja družina, za katero ne vem, kje je. Vsaj zaenkrat.

V zasilni bolnici sem preskočila vse vrste, in kar naenkrat se je okoli mene gnetlo zdravnikov. Šla sem na rentgen, spraševali so me o mojem imenu, priimku, starosti in nasploh osebnih podatkih, nakar so mi rekli, da imajo nekaj zame. Ali nekoga.

Stopila sem v sobo. Na njenem drugem koncu sem zagledala ... Halija! Stekla sem proti njemu in ga objela. Vesela sva, da sva oba preživela. V bolnici imava prenočišče, dokler naju kdo ne posvoji. Izvedela sva, da sta najina starša umrla. Potrebujeva novo družino. V sobi pripraviva pogreb. A ne navadnega. Plesala sva, pela, da bi proslavila življenje. Naslednji dan pa sva ugotovila, da naju je posvojila družina, do katere bova morala del poti iti peš.

Zdravniki so naju pripeljali do zasilnega prenočišča. Tam sva prespala z ostalimi begunci. Zdravniki so nama dali voziček in vanj vse najine osnovne stvari.

Zjutraj smo prehodili en kilometer, nato sva odšla na stranišče in si natočila vodo. Nato smo prehodili približno osem kilometrov, ko so rekli, da si lahko greva kaj kupit, ker izgledava zelo žalostno. Potem smo hodili zelo dolgo in se ustavili. Vsak je pojedel svoj košček hrane.

Tukaj pa sva morala oditi v drugo smer kot ostali.

Ljubi moj dnevnik!

V bolnici so nama opisali najino novo družino. In zdaj sva dobro pogledala, in videla obrise treh ljudi. Ko sva prišla bliže, sva jih takoj prepoznala. Zdravniki očitno res dobro opisujejo.

Najini novi sestri je ime Elin. Njena starša pa lahko kličeva kar mami in oči. Elin nama je razkazala najini sobi in stanovanje. Razpakirala sva, se umila in oblekla. Nato nas je mami povabila na odlično večerjo.

Naslednje jutro smo se, čeprav šele ob desetih, ker sva tako dolgo spala, šli z Elin igrati na velik vrt. Tukaj se igrajo drugače kot pri nas, a igre so zelo zabavne. S Halijem se bova tu imela verjetno tako lepo, kot sva se imela doma.

Upam in molim. :)

10. 2. 2023; 14:15

Lucija Veber, 7. b

ŠE VEDNO ŽIVIM

Vedno sem si želela biti junakinja. Da bi pomagala ljudem. Ampak nikoli nisem pomislila, da to pomeni tudi nesrečo drugih ljudi, ki lahko izgubijo vse. Vse se je spremenilo po moji nesreči.

Nekega dne sem se s starši in mlajšo sestro odpravila na izlet. Ko smo se napotili domov, nas je ujela nevihta. Veter je močno pihal in dež nesel postrani. Pred nevihto smo se skrili v avto in čakali, da mine. Vendar je veter močneje pihal in začela je padati toča. Odločili smo se, da bomo poskusili poiskati kakšno zavetje, preden toča uniči tudi avto. Parkirali smo pod skalnim previsom in tam čakali približno dve uri, čeprav je toča nehala padati že kmalu potem, ko smo si poiskali zavetje. Ko pa je končno nehala tudi deževati, smo se odpravili na pot proti domu. Sestra se je pritoževala, ker jo je zeblo, jaz pa sem upala, da bomo čim prej doma. Ko smo prišli do pol poti in se peljali skozi gozd, smo opazili polno polomljenega drevja. Takrat pa se je z drevesa odtrgal velikanska veja in padla na avto.

Naslednje, kar se spominjam, je, da sem se zbudila v bolnišnici, ob meni pa je sedela mama in gledala skozi okno. Tako je bila zamišljena, da ni opazila, da jo gledam. Ko je pogledala k meni, se je nasmehnila, vendar je izgledala žalostna in objokana. In kmalu sem izvedela, zakaj. Z mojo družino je bilo večinoma vse v redu, čeprav je imela sestra zlomljeno roko, očka pa veliko prask. Takoj, ko sem se zbudila, sem opazila, da nog ne morem premakniti, vendar sem mislila, da je to od šoka. Ko mi je zdravnik povedal, da verjetno ne bom nikoli več hodila, mi je srce začelo hitro biti, težko sem dihala, mama pa je planila v jok. Zame je bil to šok, saj sem bila stara le dvanajst let in želela sem si postati športnica.

Pa vendar sem še vedno živa, zakaj torej ne bi mogla početi tistega, kar si želim? Zakaj bi se morala odreči sanjam zaradi veje, ki je padla na avto? Zakaj? Saj še vedno živim.

Lana Vršnak Farkaš, 7. a

KOMA

Pred dvema letoma sem imela prometno nesrečo.

Neko soboto smo šli z družino v Koper. Zjutraj smo se pripravili in s sabo vzeli vse stvari, ki smo jih potrebovali. Šli naj bi do ponedeljka, ampak ni šlo po načrtu. Prišli smo do Ljubljane in imeli zeleno luč na semaforju, leva stran pa rdečo. Kombi sive barve je spregledal rdečo luč in se s polno hitrostjo zaletel v nas. To je vse, kar se spomnim.

Sem Lena in bila sem v komi. Ko sem se zbudila, se nisem mogla premikati in ne govoriti. Lahko sem samo poslušala. Slišala sem jokanje staršev, ko jim je zdravnik povedal, da ne ve, ali se bom sploh kdaj zbudila. Imela sem polno sobo šopkov rož. Vsi prijatelji so me prišli pogledat. Bilo mi je grozno poslušati jokanje in vprašanja, na katera nisem mogla odgovoriti. Počasi sem lahko začela premikati prste na roki in postopoma celo telo, odprla sem oči in končno sem lahko spet govorila. Vsi so me spraševali, kaj sem videla, kako sem se počutila ... Nisem hotela govoriti o tem, zato sem jim odgovarjala samo z ne vem, ne spomnim se, bila je samo tema.

Več let sem morala hoditi na fizioterapije. Okrevanje je trajalo zelo dolgo, ampak mi je čez čas uspelo. Končno sem lahko hodila sama. To je bil najtežji čas mojega življenja. V bolnici sem bila 25 mesecev.

Polagam vam na srce: »Vedno bodite pozorni na cesti, saj nikoli ne veste, kaj se vam lahko zgodi.«

Tia Safran, 9. b

SMEJ SE Z MANO, PRIJATELJ

Kadar pridejo težave,
upaj na vesele dni.
Svoj pogled upri v daljave,
tam se prijatelj veseli.

Prijatelj se ti nasmeji,
ko nič na svetu te ne razveseli.
Ko mavrica prekrije nebo,
prijatelj se smeje s tabo.

Lia Cestnik, 4. a

RECI DOBER DAN!

Reci jutru dober dan!
Ali si še kaj zaspan?
Nič zaspan, nič bolan,
rad pogledam v novi dan.

Ko sonce tihotapi se gor,
spusti se v morje dol.
Noč pride,
luna se nasmeje.

Jaz pod njo stojim,
na obali se smejim,
s prijatelji se veselim.

Zdaj zapojmo vsi:
»Reci jutru dober dan!
Ali si še kaj zaspan?«

Liza Sedminek, 4. b

MOJ PRIJATELJ

Prijatelj vedno ob tebi je, ko ti je hudo.
Deli ti misel, ki ga žalosti.
Pomagajta si med seboj,
saj pomoč je glavno, kar združuje vaju.
Brez prijatelja zelo ti je hudo, srce je strto.
Hitro si ga poišči.

Slišiš glas v sebi, vendar ti si ne upaš.
Strah te je, ker ne veš, ali kdo hoče te.
Pri sebi trpiš, a globoko v sebi v sebi čutiš,
da nekdo te želi.
Ko prijatelja dobiš, si vesel,
počutiš se edinstvenega
in ti ni žal, da živiš.

Petra Četina, 4. a

ZAKAJ IMAMO RADI PRIJATELJE?

Kadar sem s prijatelji,
najraje se igramo,
podimo se za žogo in
jemo čokolado.

Kadar sem s prijatelji,
mi dolgčas nikoli ni,
vedno se zabavamo in
preženemo skrbi.

Matic Lavbič, 3. a

DAN V ČAROVNIŠKI VASI

Nekega dne je zelo močno deževalo. Tako močno, da se je nebo obarvalo rožnato. Takrat sem gledala skozi okno. Pred oknom se je pojavila premočena pojava. Videla sem, da ima na glavi klobuk in da je oblečena v škrlaten plašč.

Bil je ravnatelj Dumbledore z Bradavičarske akademije za čarovnike in čaravnice. Zamahnil je s palico in izginil.

Naslednji trenutek sem slišala korake, ki so se mi približevali. Takoj sem se obrnila in ga spet zagledala. Še bolj se mi je približal in rekel, da moram z njim. Nisem imela časa, da bi mu povedala, da ne morem. Zamahnil je s palico in že sva izginila. Čez minuto ali dve sva se znašla pred trgovino Medenega carja v čarovniški vasi. Mimo mene so se sprehajali čarovniki in čaravnice v škrlatnih plaščih. Odpeljal me je v gostilno Pri treh metlah.

Naročila sva si topel kakav in se usedla za majhno mizo v kotu gostilne. Ko sem popila kakav, je izpod plašča potegnil rdečo pisemsko ovojnico, na kateri se je z zlatimi črkami bleščalo moje ime, in mi jo izročil. Ko sva odšla iz gostilne Pri treh metlah, sem odprla ovojnico. V njej je bila vozovnica za sprejem na Bradavičarko in seznam knjig iz prečne ulice. Zahvalila sem se mu in spet je zamahnil s palico. Znašla sem se doma.

Legla sem na posteljo in se zamislila. Naj zapustim prijatelje in se grem učiti čaranja ali naj nadaljujem šolanje na Osnovni šolo Šempeter v Savinjski dolini?

Hmm, to bomo še videli ...

Kaja Špacapan, 4. b

OTROCI ZMOREMO REŠITI ŽIVLJENJE

Prejšnje šolsko leto me je učiteljica Božena Svet povabila v šolsko ekipo za prvo pomoč, seveda sem povabilo sprejela brez oklevanja, z željo po novem znanju in izkušnjah. Tako se je naša ekipa začela navdušeno pripravljati na prvo tekmovanje. Na vsa tekmovanja smo prišli v stilu: prišel, videl, zmagal. Prvo pomoč smo si v ekipi nudili že tako, da smo se dobro razumeli. In prav zaradi naše želje, da pomagamo ljudem, ki so potrebni pomoči, in želje, da dobimo novo znanje, ki nam bo koristilo, smo maja 2022 postali državni prvaki iz znanja prve pomoči. Zmaga nam je tako potrdila naše znanje in nam dala samozavesti, da smo kot otroci vendarle uporabni pri nujenju pomoči. Da pa smo prišli do naziva najboljše ekipe prve pomoči, smo morali res garati. Zato smo se večkrat odrekli tudi prostemu času. A na vaje smo radi hodili, saj smo se dobro razumeli, drug drugega spodbujali in dopolnjevali.

To me je tudi spodbudilo k odločitvi, da bom v prihodnje delala na področju medicine in nujne pomoči. Veliko zaslug ima tudi naša požrtvovalna mentorica, ki je za zmago prispevala svoje potrpljenje, čas, iznajdljivost, skromnost, motivacijo in dobro voljo. Zdi se mi pomembno, da ob različnih situacijah znamo prav odreagirati, ko človek potrebuje pomoč. Dobro bi bilo, da bi več ljudi poznalo veščine prve pomoči, saj kot so nam povedali že na predavanjih, bo v prihodnosti to še bolj potrebno zaradi našega nezdravega življenjskega sloga. Sicer pa tudi pravijo: »Več znaš, več veljaš.«

Zmaga ima name velik vpliv. Veliko bolj sem pozorna na vse oblike pomoči. Poskrbim, da imam v nahrbtniku vedno minimalno prvo pomoč, tudi sladkor za sladkornega bolnika. Če imam čas, se udeležim tudi kakšnega predavanja v zdravstvenem domu, kjer sem seveda edini otrok med starejšimi, ki na predavanje pridejo že po službeni dolžnosti. To mi odpira še dodaten pogled na zdravje, da je potrebno bolezen tudi preprečevati. Tako se z velikim veseljem vsako leto udeležujem tudi akcij, kot sta Miklavževi angelčki in Pisma za lepši dan, s katerim lahko polepšam dneve osamljenim, in tistim, ki so potrebni naše pomoči.

Jera Sedminek, 8. a

PRAVI PRIJATELJ

Prijatelj pravo je gonilo za takrat,
ko ti ne diši kosilo,
ko te mama sili spati,
ko te oče spravlja pisati,
ko te sestra sili igrati.

Takrat je res težko,
a ko te prijatelj prime za roko,
ti ni več hudo in ti je lepo.

Zoja Brečko Rozman, 4. a

TI - PRIJATELJ

Prijatelj je tisti, ki pomaga ti,
ko v težavah si
in se tudi zate bori.
Včasih te tudi kaj lepega nauči,
lahko le smrči.
Včasih pa je dovolj, da le sedi,
ti ljubezen zagotovi
in te nasmeji.

Anastasia Radonjić, 4. a

PESEM O NARAVI

Prihaja najlepši letni čas,
ko vse se prebuja okoli nas.
Že zjutraj te ptičje petje prebudi,
vse okrog nas zeleni in cveti.

Kratki rokavi,
pozabljeni v omari,
nas vabijo,
da jih oblečemo.

Ob potoku zvončke nabiramo,
da za praznik z njimi mamico razveselimo.
Prve žuželke po zraku brenčijo,
žal, klopi pa v gozdu že strašijo.

In jaz sem srečnejši, bolj nasmejan,
ker obarvana narava mi lepša vsak nov dan.
Konec turobnih, mrzlih dni,
sivina neba vse bolj blede.

Pozdravljena pomlad,
razvajaj nas,
nadeni nam vesel obraz!

Žiga Debevc, 7. a

NOČNA MORA

Stekla je čez cesto, ne da bi se ozirala za sabo. Tekla stran od močnih skušnjav po alkoholu. Ustavila se je šele, ko je zaslišala nežen otroški glas. Odprla je oči in se znašla v svoji sobi. Pred njo je stala njena hči Inja. Peljala jo je v vrtec, kjer so jo pričakale njene vzgojiteljice. Mia se je vrnila domov. Usedla se je na preprost kavč na sredini njune male dnevne sobe. Začela je razmišljati. Po glavi so se ji podila vprašanja. Kako naj neham? Ali dovolj dobro skrbim za Injo? Sem slaba mama? »Seveda sem,« si je glasno odgovorila. Prijela je kozarec in steklenico alkohola. Ko si je alkohol že skoraj natočila, ga je vrgla po tleh. Steklo se je razletelo po celi kuhinji. Hitro je začela iz vseh omar jemati preostale steklenice alkohola. Tekla je proti košu za smeti in vse vrgla vanj. Sama sebi se je zasmejala in rekla: »Ne, tega ne bom več počela, ne bom več pila in s tem uničevala življenje tudi moje ljube hčerke.«

Takrat se je Mia začela zavedati, kako lepo je življenje brez alkohola. Začela je razumeti, kaj pomeni čutiti trenutek. Živela je zdravo in polno življenje.

Urša Dvornik, 8. b

Prijatelj je eden in edini,
ki se vtisne ti v srce.
Je tisti, ki pomaga ti v stiski
ali kje drugje.
Prijatelj ti sledi,
kamor greš ti.

Nicolina Jeseničnik, 4. a

DEČEK IN SONČNICA

Deček je domov nosil sončnico. Na poti je srečal sošolca Nika. Nik ga je vprašal, kaj nosi. Deček mu je odgovoril, da nese sončnico domov. Nik mu je pomagal. Doma sta pobrala semena iz sončnice. Dala sta jih v ptičjo hišico. Zjutraj sta opazila, da ni več semen. Srečo sta imela, da nista dala vseh semen v ptičjo hišico. Ostala semena sta ponovno uporabila. Drugo leto sta imela kar pet sončnic. Semen pa sta imela še za pet let.

Tai Cilenšek, 3. a

PTIČICA

Ptičica se odločila je,
da spletla si bo gnezdece.
Išče, išče vejice,
leti, leti, a drobnih vejic sploh ni.

Sede na prvo vejo.
Ne vidi vejic,
ki so že pod njo.
Zleti pod drugo,
še bolj košato drevo.

Ohooo!
Vejic ogromno je bilo,
gnezdece se zdaj zgradilo bo,
ptičice skrbelo več ne bo.

Sara Brglez, 6. a

MOJE NOVOLETNE POČITNICE

Za novo leto sem bedel do dveh zjutraj. Za božič sem dobil vulkane sveta. Okrasili smo božično smreko. Bili smo v Krapini. S sestro sva bila pri babici. Naredil sem raketo. Bral sem zanimive knjige. Z družino smo se šli drsat.

Luka Karmuzel, 3. a

DAN V MAVRIČNEM GOZDU

Nekega lepega jutra sem se odpravila v gozd in zagledala ogledalo. Stopila sem do njega in se ga dotaknila. Ogledalo me je posrkalo vase.

Prišla sem v gozd, ki je bil ves pisanih barv. Okoli mene so bila pisana drevesa rumene, rdeče, zelene, modre in vijolične barve. Družina vijoličnih zajčkov je priskakljala mimo mene in si me ogledala. Videla sem tudi mavrične ljudi, ki so živeli v majhnih pisanih hiškah.

Prišla je majhna deklica in me povabila k sebi domov. Ko sem vstopila v hišo, sploh ni bila tako majhna, kot je bilo videti. Odpeljala me je v kuhinjo, ki je imela veliko jedilno mizo, za katero so sedeli mama, oče in njen bratec. Obljubila mi je, da mi bo razkazala gozd. Povedala mi je, da to ni navaden gozd – to je mavrični gozd. Najbolj zanimivo je bilo, ko mi je povedala, da je Mavrični gozd ustvaril mavrične ljudi. Ko mi je razkazala gozd, mi je pokazala najbolj čudovit kotiček gozda. To je bila mavrična jasa. Na njej mi je gozd zgradil čisto novo mavrično hišo, v kateri sem bivala.

Kmalu sva z mavrično deklico ugotovili, da v Mavrični gozd prihaja nevarnost. Prihajali so zombiji, ki so želeli uničiti Mavrični gozd. Vsi mavrični ljudje so se poskrili v varno zavetišče. Z mavrično deklico sva si v hiši naredili oklep in se odpravili stražiti Mavrični gozd pred zombiji.

Nenadoma sva pred seboj zagledali celo gručo zombijev. A Mavrični gozd mi je dal moči, ker sem se odločila, da ga zaščitim pred nevarnostjo. Z mavrično deklico sva premagali nasprotnike, zato sva postali varuhinji Mavričnega gozda. Odločila sem se, da bom bivala tu do konca svojega življenja.

Neja Četina, 4. b

DAN V ČIRA-ČARA GOZDIČKU

Nekega dne sem šla k babici in dediju. Ko smo jedli kosilo, je dedi moral na vrt, babi je šla za njim. Bila sem sama v kuhinji. Bella, njuna psička, je začela lajati.

Odšla sem ven in na hribu je stal samorog s krili. Ko me je videl, je pritekel k meni. Od začudenja nisem mogla govoriti. Naenkrat je samorog pokleknil pred mano in zlezla sem mu na hrbet. Letela sva visoko nad oblaki. Kar naenkrat je trikrat zaokrožil. Ko sem spet odprla oči, se je pred mano pokazal čudovit svet. Pristala sva pred majhno hiško, ki je bila vsa barvita. Splezala sem s samoroga in za drevesi so stala čudna bitjeca. Segala so mi do kolen. Čez nekaj minut so se bitjeca pokazala izza dreves. Vsako je bilo druge barve in v obliki kosti. Kosti so me pogledale in me pozdravile. Vprašala sem jih, kje sem. Razložile so mi, da sem v gozdičku Čira-Čara. Naenkrat je mimo mene priletel pisan ptič z dolgimi peresi in sedel na hiško. Vprašala sem, kaj je to. Odgovorili so mi, da je to ptič, ki je bil prvi v tem gozdičku. Prosila sem jih, da mi gozdiček razkažejo. Odšli smo k potoku, kjer so plavale mavrične ribice. Peljali so me tja, kjer je raslo prelepo rožnato drevo, iz katerega so rasli rahlo rožnati diamanti.

Kasneje so me peljali k hiški, kjer se je pasel samorog. Nato me je kost vprašala, ali bi postala kraljica. Nekaj časa sem bila tiho, potem sem pritrdila. Vsi so vzklikali. Samorog in ptič pa sta postala moja last.

Počil je lonec in zgodbe je konec!

Sofija Knez Šket, 4. b

V LJUBLJANI

Peljali smo se z modrim avtobusom. Predstava je bila zelo zanimiva. Po predstavi smo pojedli malico. Nato smo dobili presenečenje. To je bil sladoled. Potem smo šli po Ljubljani. En golob nas je gledal, kot bi hotel reči: »Kaj pa vi počnete tukaj? To je moja posest!« Trije golobi pa so se sprehajali kot pešci. Na poti sem videl trgovino z magneti. Večkrat smo videli isti avto. Bil sem zelo žalosten, ker nismo šli na grad. Videli smo vzpenjačo. Sošolci so mislili, da je to gondola. Videli smo veliko zanimivih stvari, kipov in mostov. Nato smo se odpravili proti avtobusni postaji. Ko smo čakali na avtobus, smo si lahko pogledali Delove novice. Bil sem žalosten, ker je bil tako vesel dan, naslednji pa bo tako naporen.

Patrik Persolja Škorjanc, 3. b

PREMAKNILA SEM KAZALCE NA URI

Dragi dnevnik!

Ura je 23.51 in mame še ni doma. Poskrbela sem, da je David odšel spat, ne da bi posumil, da mame najverjetneje danes ne bo doma. Premagal ga je spanec brez skrbi in nočne more, da mama morda leži na ulici, nemočna zaradi uresničene želje po alkoholu. Ko takole mislim, me, kot že velikokrat prej, postane strah. Ne morem spregledati vprašanja: »Kaj bo, ko se mama nekoč ne bo dvignila z mrzlih in že tako dobro poznanih uličnih tal?«

Pozdravljeni, sem Ana. Stara sem 14 let. Imam mlajšega brata Davida, ki je star 8 let in starejšo sestro Tjašo. Stara je 19 let. Tjaša ne živi več z nami. Kmalu po 18. rojstnem dnevu se je preselila v najemniško stanovanje, ki pa je že šest mesecev, in še šest mesecev bo, prazno. Odšla je na izmenjavo v Belgijo. Naš oče je pred sedmimi leti umrl v gorah. O tem niti ne vem dosti. Tisto nesrečno soboto očeta sploh nisem videla. Od doma se je odpravil že zgodaj zjutraj. Šel naj bi s svojim sodelavcem in dobrim prijateljem, ki nam je kasneje tudi sporočil novico, da so očeta odpeljali v bolnišnico in da je v kritičnem stanju. Po treh dneh, ki so bili prekratki, je umrl. Takrat sem bila mlajša, kot je sedaj David. Nisem povsem dojela očetovega odhoda. Doma se niti nismo toliko pogovarjali o očetovi smrti. Spomnim se, da smo za en teden odšli v vas, kjer živi babi Fani, mamina mama. Fani živi na lepo urejeni kmetiji. Družbo ji dela veliko domačih živali. Mama je tam okrevala, a od takrat naprej je postajala vse bolj tiha, zadržana, ni nam več namenjala toliko pozornosti, za urejenost ji ni bilo več mar. Tako je še danes, a je k temu dodala še omamno pijačo, ki nam za trenutek ali dva dovoli, da vse skrbi pozabimo, pa čeprav jih kasneje pride še več in so še intenzivnejše.

Ljubi dnevnik!

Ura je 18.14, trenutno sem v babičinem avtu, na poti do bolnišnice, kamor so mamo pripeljali danes zjutraj zaradi domnevne zastrupitve zaradi prevelike količine alkohola. Prostor me spominja na sobo, kjer je oče umrl. Izgleda pusto in hladno, brez življenja. Tako je videti tudi mama. Že od jutra se ni zbudila. Priklopljena je na kar nekaj različnih aparatov, ki ji edini dajejo znake življenja.

Nisem odraščala v okolju, ki bi me opozarjalo, da moram živeti preudarno in zdravo, torej brez alkohola. Kljub temu pa se zavedam, da se stiske, izgube, neuspeh rešuje na drugačen način kot s popivanjem sredi ulice. Potrudila se bom, da alkohola ne bom zaužila po nepotrebnem, saj ne želim poglobljati stiske in se opirati na namišljenega »prijatelja«. Pomembno se mi zdi, da v vsakem trenutku vem, kje sem, kaj se dogaja z mano in da s kapljo čez rob kozarca ne postavim ovire družini. Če bom trezna, me bodo najverjetneje ljudje tudi bolj spoštovali. Alkohol povzroča stres. In da se mi v stresnih situacijah obrnemo na alkohol, pademo v vodnjak brez dna. Pravo zabavo si predstavljam na način, kjer ni v središču alkohol, ampak se družimo s prijatelji in sproščeno klepetamo. Tako se bomo lahko kasneje spominjali preprostega, a zabavnega druženja.

Še sedaj ne vem, kje sem našla moč, da me dogodek z mamo ni pahnil v brezno omame.

Jera Sedminek, 8. a

JUTRANJA ZMEŠNJAVA

Najlepši glas imaš zjutraj,
ko se vsi družinski člani zbudijo,
a se še vsak s svojimi sanjami lovijo.
Vsak jadrom podoben jezik vetra govori,
svetloba vsem preganja še zaspane oči.

Vsak se kar naenkrat zbudi,
vstati iz postelje se vsem hitro mudi,
a zunaj je prelepo nebo,
ki vso se v zlato blešči.

Vse je svetlo, jutranji zajtrk diši,
vsi kot miši begajo po sobah,
iščejo od kod prihaja ta prelepa dišava.
A vse skupaj je le jutranja zmešnjava.

Ema Ocvirk, 6. a

LJUBEZEN

Ljubezen je kot cvet,
ko se sred' zime noče odpret'.
Te zadene kot paket,
k' ga je naroču tvoj ded.
Je kot krpa,
k' se noče užmet.
Pa k' riba,
k' noče umret.

Te vedn' spreml'a,
vsak tvoj korak.
In ti teži
do konca dni.
Je k' mrak sred' noči
in toplota poletnih dni.
Je k' senca ljudi,
k' lovi jih sred' noči.

Mojca Štarkel, 9. b

ALKOHOL

Alkohol je ena taka stvar,
o kateri moramo govoriti brez utvar.
Da preveč alkohola škodi, vemo že v osnovni šoli.
Potrebno je piti zmerno in preudarno,
ker sicer življenje lahko postane katastrofalno.
Mnogo hudega prinaša alkohol družinam,
kjer ljubezen in dobre odnose zamenja beseda prepiram.
Ni potrebno alkoholu čisto se odreči,
le uživati ga je potrebno malo in v sreči.

Zoja Zupanc, 9. b

V LUTKOVNEM GLEDALIŠČU LJUBLJANA

Z avtobusom smo se odpeljali v Ljubljano. V gledališču je bilo zelo lepo. Predstava je bila zelo smešna. Gospod, ki je nastopal v predstavi, je zelo lepo risal. Naredil je čarovnijo. Nastopala je tudi miška. Po predstavi smo odšli na sladoled. Peš smo šli po Ljubljani. Jaz sem med potjo jedla sladoled. Videli smo kip Franceta Prešerna in kip Julije. Šli smo mimo reke Ljubljanice. Videla sem stare hiše.

Nelly Nešković, 3. b

Moja zgodba – vojna v Ukrajini

Vojna se je pričela 24. februarja 2022 ob 5. uri zjutraj. Ruska vojska je vstopila v našo državo, ker je hotel Vladimir Putin več prostora za svojo državo.

Z mami nisva ostali v bloku, kjer sva živeli, ampak sva šli k babici in dedku v njuno veliko hišo. S sabo nisem vzela veliko – samo tisto, kar sem potrebovala – oblačila, knjige za šolo, torbo in denar.

Ko sva z mami pripravili stvari, sva torbe odnesli v avto in se odpeljali k dedku in babici. Vsi skupaj smo odšli in trgovino po hrano in zdravila. Povsod so bile dolge vrste ljudi. Čakali smo več ur, da smo lahko kaj kupili.

Kmalu se je začelo streljanje. Strah me je bilo, a še bolj me je bilo strah za mojo muco, ki je ostala sama v bloku.

Ven nismo hodili, samo v trgovino in ob urah, ko naj bi bilo varno. En dan je nad babičino hišo letela bomba.

Mamica mi je rekla, da je to letalo, a ni bilo. Tako me je bilo strah, da več kot uro sploh nisem mogla govoriti.

Bombni napad smo preživeli, a vojna se je šele res začela.

V hiši sem se igrala z babičinim kužkom, vmes sem imela pouk na daljavo. Pogosto sem slišala streljanje, a sem se tega zvoka že navadila. Bil je sončen dan. Pogledala sem skozi okno in zagledala, kako se ruski vojaki bližajo hiši. Babici sem zakričala: »Oni prihajajo!« Babica je vprašala: »Kdo? Teta?« Kričala sem, da prihaja ruska vojska.

Tako zelo me je bilo strah, ko so prišli v hišo. Niso pozdravili, le vzeli so nam elektriko. Naslednji dan so spet prišli in vzeli, kar so potrebovali. Obe z mamico je bilo zelo strah. Pa tudi dedka in babico. Mamica je bila žalostna in jezna zaradi vojne, zato je rekla, da bova šli k očetu v Slovenijo. Bila sem zelo žalostna, da bom zapustila dedka, babico, teto in sestrične. Z mamico sva se odpeljali v blok in vzeli stvari, muco pa peljali k babici in dedku.

Mamičin prijatelj naju je peljal v Slovenijo. Vozili smo se 10 dni, vmes smo spali v šoli in ves čas smo jedli enako hrano. Ko sva prispeli k atiju v Slovenijo, sem zbolela. Več dni skupaj sem bruhala. Bila sem utrujena in žalostna.

Jesen 2022 sem odšla v 5. razred v slovensko šolo. Zdaj sem tukaj in čakam na konec vojne.

Karina Ivanova, 5. a

NI VSE TAKO ENOSTAVNO, KOT IZGLEDA

Si kdaj sploh zamislimo, kako je otrokom brez staršev? Na svetu res ne vemo, kaj lahko pričakujemo. Vsak dan nova pretresljiva novica. Kot na primer vojna med Ukrajino in Rusijo. Prišla je kot strela z jasnega. Marsikateri otrok je čez noč izgubil starše, prijatelje, bližnje ... Otroci so izgubili vse. Ni jim preostalo drugega, kot da poskušajo pobegniti od krute realnosti. Ti otroci so prehodili več tisoč kilometrov, da bi prišli v državo, kjer se ne bi vsak dan spraševali, če bo vse v redu. Veliko otrok iz Ukrajine je prišlo v Slovenijo. Sama se zavedam, da tem otrokom res ni lahko. Za njih je vse novo. Prišli so v popolnoma drugačno okolje, ki so ga bili vajeni, obkrožajo jih drugačni ljudje, ljudje okrog njih govorijo drugačen jezik. Pred njimi ni lahka pot. Zavedam se pa tudi, da je veliko otrok prišlo samih, brez staršev, saj so jih izgubili. Ko pa otrok doživi izgubo, pa naj gre za plišasto igračko, izgubo hišnega ljubljence ali smrt njemu ljube osebe, se mu podre njegov način življenja. Podre se mu celoten vzorec, ki ga je do takrat pridobil. Izgubil je osebe, ki so mu zagotavljale varnost. Otroci žalujemo popolnoma drugače od starejših. Otroci svoja čustva nabiramo v sebi. Če bodo ti otroci svojo stisko in svoje z žalostjo prežete občutke prenesli v odraslo dobo, je zelo velika verjetnost, da ti ljudje nikoli več ne bodo izkusili prave ljubezni, zaupanja in ne bodo več doživljali občutka varnosti. Otrokom s takimi in drugačnimi stiskami je potrebno pomagati. Takim ljudem niti slučajno ne smemo zbijati samozavesti, ampak jim jo je treba pomagati dvigniti. Najboljšo pomoč lahko nudi vsak izmed nas, pa še nič te ne stane. Potrebno si je le vzeti čas, poslušati osebo in se z njo pogovoriti o njegovi stiski. Ko si poskušam samo predstavljati, kako je otrokom, ki si vsak večer želijo, da bi prespali mirno še vsaj to noč, se šele zavedam, kako lepo in brezskrbno življenje imam.

Julija Četina, 9. b

LEV GRE LE ENKRAT NA LED – BASEN

Kadar so se čudeži še godili, najlepše basni so se že takrat pisale.
Ko pa mama knjigo odpre, čudesa se gode.
Knjiga vljudno se odkašlja in basen lépo zaigra.
Ko pa basen je še basen, osel se v leva prelevi, lev na led se zapodi.
Takole pisala se basen je takrat, ko osel in lev s spečo kamelo,
na bregu jezera pojesta pomelo.
Ga lev presvetli ogovori: »Kaj ko na drsalke bi stopila in na led se zapodila?«
»Oh, lev trčeni, kaj ko do konca pojeva pomelo, preden zbudiva spečo kamelo?«
Lev na osla se jezi in drsalke nadane si.
Odrine se, se zapodi, na sredi ledu nekaj povedati želi.
Mulec brez besed v vodo pade čez strti led.
Osel se na led odrine brez misli, ki b' ga strašile.
Osel leva potegne iz vodé, lev se kot osel počuté, o hvali oslu niti slišati ne želé.
Le urno obrne peté, zbudi spečo kamelo in pograbi svoje pomelo.
V daljno Afriko se prestavi in si vikend tam postavi.
Lev o oslu in ledu želel ni slišat' nikoli več,
osel pa z dvignjeno glavo odide preč'.

Kevin Talović, 7. b

Prek tisočerih dni in tisoč noči,
prijatelj nad nami lebdi.
Prijatelj te nikoli ne zapusti,
on vedno ob tebi stoji.

Prijatelju ni mar, kako izgledaš,
vendar mu je mar,
če si prijazen ali če se le delaš.
Prijateljstvo je čarobna moč,
ki ti vedno prinese pomoč.

Učenci 5. a

SRCE (RAP)

Srce je organ
in naš hologram.

Lahko je nalepka
ali pa del nekega projekta.

Velik' ljudi z njim se igra,
drugi ga pazijo,
kot da je ves iz zlata.

Teško je najti ljudi,
ki ga cenijo,
lahko pa najdemo tiste,
ki ga ščitijo.

Nia Janič Čoh, 7. b

MOJ PRIJATELJ

Pravi prijatelj je tisti,
ki te potolaži, ko si v stiski.
Te objame,
ko te nekdo prizadene.

S prijateljem pleteš spomine,
zganjaš vragolije,
da čas hitreje mine.

Če mu poveš kakšno skrivnost,
je ne izda,
ker ve, da tudi sam jo ima.

Zoja Zupanc, 9. b

NA POTI DO ŠOLE

Vsak dan se od doma v šolo odpravim ob 8. uri. Ko izstopim iz stanovanja in ga zaklenem (saj grem navadno zadnja iz stanovanja), pridem na naš hodnik v bloku. Odprem si glavna vrata za vhod in izhod v blok. Takrat imam svoj pogled usmerjen na cesto. Pogledam levo in desno, preden jo prečkam. Moja pot me vodi ob cesti na pločniku mimo trgovine Fijavž, nato pa še enkrat prečkam cesto in še prej pogledam levo in desno. Ves čas hodim naravnost in grem mimo slaščičarne Brglez, okrepčevalnice Rimska Terasa in slaščičarne Maximum. Kasneje zavijem desno in že pred sabo vidim šolo. Nekaj časa hodim naravnost in sem že pri šoli.

Ana Kadunc, 8. b

VARNA POT V ŠOLO

Za varno pot v šolo je pomembno, da upoštevamo cestna pravila. Vedno hodimo ob desnem cestnem robu. Če imamo možnost in je naša šolska pot opremljena s pločnikom, vedno hodimo po pločniku, da ne oviramo ostalega prometa v okolici šole. V primeru, da na naši šolski poti ni pločnika, se strogo držimo desnega roba. Kadar hodimo v neki gruči, pazimo, da se razporedimo v kolono in da ne hodimo po sredini ceste. Ob dnevih, kadar je slabša vidljivost ali da hodimo v šolo po temi, moramo biti obvezno opremljeni tudi s kresničko oziroma z nekim ustreznim odsevnim telesom.

Gal Sedminek, 8. b

OPOZARJANJE MLADIH NA NEVARNOSTI

Moja varna pot v šolo se prične na Tovarniški cesti 19, kjer stanujem. Ko zjutraj odidem iz hiše, jo moram za sabo zakleniti. S težko torbo na ramenih se odpravim do ceste, ki vodi do šole. Vedno pogledam levo in desno, preden previdno prečkam cesto. Ko jo prečkam, se takoj postavim na pločnik, kjer je bolj varno, ter nadaljujem svojo pot. Skoraj vsako jutro na poti srečam Skyja. To je pes gospoda Petra Šribarja. Čeprav je velik pes in ni privezan na nobeno verigo ter se prosto sprehaja naokoli, še nikoli ni nikomur storil nič hudega. Skozi čas sva postala dobra prijatelja. Ko pridem do konca ulice, zavijem levo in nato prečkam prehod za pešce, in sem že pri šoli.

Po Tovarniški ulici vsi avtomobili pripeljejo zelo hitro in ker ni dosti ležečih policajev, se ne ustavijo, četudi je omejitev 30 km/h. Glede danega problema se ljudje, ki živimo v tej ulici, že nekaj časa zavzemamo, da bi Občina Žalec po ulici nastavila več ležečih policajev. Primer neprimerne vožnje je voznik, ki se je 25. 2. 2021 prehitro pripeljal po naši ulici in zbil našega ljubega mucka. Kaj vse bi se lahko zgodilo, če bi bil to majhen otrok, ki bi po pomoti zašel na cesto, ali voznik, ki bi telefoniral in ne bi bil pozoren na cesto? Zato pa je pomembno, da imamo varno pot v šolo in da mladi tudi opozarjamo na nevarnosti, ki pretijo na nas. Pomembno je, da zaščitimo sebe in druge.

Brina Pajer, 9. a

VESELJE JE NAZAJ

Tiho, tiho padajo bele
snežinke.
Mraz pritiska močno,
a v naših srcih je toplo.

Otroci se kepajo in sankajo,
delajo snežake in ledene
junake.
Nasmeški na obrazih ne
manjkajo.

Mamica skuha topel čaj,
ki pogreje ledena lička in
ročice,
veselje je takoj nazaj.

Leni Podbregar, 6. a

ZIMSKA NAVIHANOST

Zima, zima se smehlja,
k nam prinese mnogo snega.
Ta na cesto se prilepi
in veliko zmede povzroči.

Nam otrokom pa prinese
mного sreče in radosti,
da navihani
opravljamo zimske vse norosti.

Hitro vzamemo smučke in sani,
ker na hrib se nam mudi,
da sneg nam ne skopni.

Ko nad hrib se noč spusti,
vsi utrujeni v posteljah smo mi.

Sara Cokan, 6. a

ODPADKI

Vsak dan nova smet.
Otroci se učijo spet,
da odpadki spadajo v smetnjak,
to ve samo največji korenjak.
Plastika v ocean čist' vsak dan,
jaz pa čakam zaman
na pomoč ljudi,
ki za Zemljo jih skrbi.

Ines Zabret Florijančič, 8. b

NEPRIJETNA IZKUŠNJA

Ko sem bila stara osem let, smo se s starši odpravili v Šešče s kolesom. Pot v hrib smo opravili brez težav. Nisem še poznala cestnoprometnih pravil, zato mi je mama razlagala, kam moram dati roko, da nakažem, v katero smer bom zavila in kaj pomeni kateri prometni znak. V nekatere hribe sem morala hoditi ob kolesu, saj še nisem bila zmožna kolesariti v hrib.

Ko pa smo se vračali domov, so se začele težave. Sprva sem imela težave z zavorami, nato pa se je moj ati odpeljal naprej po zelo strmem hribu navzdol. Nisem imela še dovolj ravnotežja, da bi se peljala dol, ne da bi držala zavore. Po hribu dol sem se za očetom spustila brez držanja zavor. Izgubila sem kontrolo nad kolesom. Kolo se je obrnilo in jaz sem padla ter si odrgnila kožo pri rebrih. Malo mi je tekla kri. Imela sem celo eno globoko rano.

Ko smo prišli domov, smo rano sprali in počakali, da se je pozdravila.

Zala Dobnik, 8. b

JE VARNA MOJA POT V ŠOLO?

Za varno pot otrok od doma do šole mora poskrbeti občina.

V šolo hodim peš. Moja pot od doma do šole traja 10 minut. Ko pridem do konca svoje ulice, najprej preverim, da z leve in desne smeri ne prihaja nobeno vozilo in sem previdna, saj je blizu žaga, kamor zjutraj na delo prihaja večje število avtomobilov ter tovornjakov. Ko se prepričam, da je prečkanje varno, se podam čez cesto. Nato ves čas hodim po levi strani cestišča. Kjer je pločnik, hodim po desni strani, po pločniku, saj je tako varneje. Pri vrtcu se prepričam, da mimo ne pripelje noben avto, šele nato grem na drugo stran ceste. Med potjo ne uporabljam telefona in ne poslušam glasbe, saj moram biti zbrana, da lahko slišim, če mimo pripelje avto, da se mu pravočasno umaknem. Nikoli ne prečkam cestišča, kjer ni prehoda za pešce, saj je lahko to zelo nevarno. Ko prispem do šole, utišam telefon in vstopim v šolo.

Mislím, da je moja pot v šolo zaradi upoštevanja cestnih pravil zaradi tega še bolj varna.

Julija Rožič, 8. b

DOŽIVETJE IZZA ŠOLSKIH KLOPI

Bil je 1. april, ko smo se z razredom odločili, da se pohecamo z učiteljem športa. Dekleta smo odšla na stranišče, fantje pa so po tleh razmetali mandaríne. Sošolka je prišla v razred in rekla, da je naša sošolka bruhala ter da so ostale z njo na stranišču. Potem je učitelj poslal sošolca po čistilko in v tajništvo, naj pokličejo njene starše. Ta čas so drugi fantje počistili razred in dekleta smo se vrnila iz stranišča in vsi skupaj smo učitelju povedali, da je to bila šala.

Maša Kovač, 8. b

NA SMUČI

Skočimo na smuči in pobe gnimo v snežne dni kot otroci iz davnih dni. Hitro, hitro na smuči, sonce se smeji, ko po dolinah sneg prši. Hej!

Popeljimo smuči do Vogla belega, zapeljimo se do koč, na topel čaj in dobrote. Naj sneži cele dni in noči, bela pravljica naj ne zbledi. Hej!

Tiana Žerdoner, Špela Jelen, Larisa Žerdoner, Ema Potočnik, 6. b

KMALU BO MAJ

Ptice pojejo, rožice cvetijo, brhka dekleta po ljubezni hrepenijo.

Vse toplejše sapice pihljajo, se z brstečimi listi igrajo, mladi fantje vse več želja imajo.

Najlepše je, ko je pomlad, najlepše je, ko si še mlad.

Zato, življenje, tukaj in zdaj, rad te imam, kmalu bo maj.

Zoja Zupanc, 9. b

LJUBEZEN (rap)

Ljubezen je beseda, ki združuje dva čudodelka. Je nevidna k' senca in pozabljiva k' demenca.

Čeprav dobiš od nje mal' zabave, ne pozab', iz tega so sam' težave. Je sladka k' med, a hladna kot led.

Ne skrb', ni tak' slaba, včasih je lepa k' narava, je tk' k' spomladi cvet zacveti, a žal jeseni pogosto odleti.

Nika Pungaršek, 9. b

NIKOLI NE VEŠ...

Invalidi potrebujejo našo pomoč,
da skupaj poiščemo novo moč.
Vedno manj imajo pravic,
to vemo vsi,
vendar malokdo kaj naredi.

Nekateri se z njimi pogovarjati ne želijo,
le naprej hitijo.
Drugi jih na hitro pozdravijo,
mislijo, da z njimi le besede zapravijo.
Mnogi otroci pa se invalidov bojijo,
saj jih starši vedno tako napačno učijo, strašijo.

Ker nenazadnje nihče ne ve,
kaj se mu bo zgodilo,
ko se mu bo kam mudilo.
Zato naj se nihče jih ne boji,
saj se tebi in meni lahko tudi marsikaj pripeti.

Že dolgo pa se ve,
da so invalidi dobri,
prisrčni in hvaležni ljudje!

Lana Vršnak Farkaš, 7. a

ZABAVNI TRENUTKI V ŠOLI

Vedno mi je smešno, ko se učenci lovijo po razredu. Bilo je nekega dne v 5. razredu. Trije učenci so se lovili, kot da jim gre za življenje, tla so bila spolzka. Dva učenca sta pridvela s strani in padla drug na drugega. Takrat je cel razred umiral od smeha. Spomnim se še, ko smo izdelovali papirnata orožja ter se pretvarjali, da se sabljamo in streljamo. To so bili najboljši časi šolanja.

Anonimen pisec

Bil je 23. december, ko smo po krajši kulturni prireditvi ob počastitvi dneva samostojnosti in enotnosti odšli v naš razred in tam imeli obdarovanje. Nato smo si ogledali zelo zanimiv film Gajin svet 2. Po ogledu smo poslušali glasbo po naši izbiri in prav tako peli na melodije izbranih pesmi. Nato smo odšli na kosilo. Bil je izjemen dan.

Ines Zabret Florijančič, 8. b

POT DO ŠOLE

Velikokrat se v šolo odpravim z avtom. Ko pa se ne odpravim z avtomobilom, grem peš. Pot v šolo peš je zagotovo bolj zanimiva, je pa na trenutke tudi bolj nevarna. V ulici, v kateri živim, ni pločnika, zato moram biti pozorna na avtomobile, če hodim ob desnem robu ceste. Ob stičišču naše in sosednje ulice zavijem levo in se znajdem na križišču. Polovica moje poti v šolo je že opravljena, ampak moram biti na presečišču cest še zelo previdna, saj ni prehoda za pešce. Ko se po zmerno dolgi ravnini vidi šola, vem, da sem že skoraj pred »ciljem«. Edini podvig, ki me še čaka, je parkirišče pred šolo. Veliko staršev pripelje svoje otroke v šolo in tako včasih nastane gneča. Seveda pa se ji umaknem. Ko vstopim v šolo, se zavedam, da sem vanjo prišla varno.

Brez občasnih »nevarnosti« pa ne bi bila pot v šolo varna. Iz teh napak oziroma situacij, ki so manj varne, se naučimo marsikaj.

Moja največja lekcija je bila, ko sem se odpravljala iz šole in sem se pogovarjala s prijateljico. Ravno ko sva želeli prečkati prehod za pešce, sva bili preveč zasedeni z razpravljanjem, zato nisva pogledali, ali se nama približujejo avtomobili. Komaj sva dobro stopili na prehod, ko se je v trenutku zelo hitro pripeljal avto. Na najino srečo je pravočasno stisnil na zavore. Od tega dogodka naprej sem na prehodih za pešce še posebej previdna in se vedno rada prepričam, da je prehod varen za prečkanje.

Asja Bukovnik, 9. a

PESEM O INVALIDIH

Si zdrav,
pa ne zavedaš se te sreče,
včasih kot nalašč
te v nevarne vode vleče.

Na nekatere stvari imaš vpliv,
in spet so take, ki so ti v izziv.
Le nekje nemočen si,
ko narava za nesrečo poskrbi.

Potresi, vulkani, zrušitev skale,
cunami, tornado in poplave,
tukaj narava pokaže zobe,
človekovo življenje ogroženo je.

Poškodbe, ki jih utrpimo,
na več vrst delimo.
Blage so tiste, ki nas bolijo,
še hujše so tiste, ki nas ohromijo.
Takrat poti ni več nazaj,
življenje postane hud zalogaj.

Pomembno je vedeti,
da v stiski nisi sam,
mnogi se trudijo,
da ti olajšajo dan.
Čeprav ti je hudo
in v sebi trpiš,
bodi hvaležen,
ker še vedno živiš.

Prijazna beseda, sočutje, pomoč,
da se počutiš kot nekoč.
Časa nazaj se ne da zavrteti,
ob dobrih ljudeh je lažje potrpeti.

Veliko je invalidov,
ki premikajo meje,
iz njih pozitiven duh veje.
Bodi človek, v pomoč tem ljudem,
kajti že jutri lahko si sam v tem.

Žiga Debevc, 7. a

NE DAM SE!

Za ta intervju sem prosil svojega dedka Alojza Strniša, zame Lojza, ki je že 25 let tetraplegik. Zanj sem se odločil predvsem za to, ker me zanima, kako se spopada z invalidnostjo, kdo vse so invalidne osebe in kakšen je odnos do invalidov v naši družbi.

Sprašuje: Maks Vasle, odgovarja: Alojz Strniša

Maks (M.): Dedi, kako si postal invalid?

Lojz (L.): V prometni nesreči blizu Šempetra sem se neko oktobrsko noč pred petindvajsetimi leti izogibal nasproti vožečemu vozilu in se zaletel v hmeljski drog, poškodoval sem si hrbtenico in vratna vretenca ter na podlagi te poškodbe pristal na invalidskem vozičku, z diagnozo tetraplegik.

M.: Kdo je tetraplegik?

L.: Tetraplegik je človek, ki mu po poškodbi hrbtenjače ohromijo vse štiri okončine, poškodbe so različne, prav tako je različna zmožnost delovanja zgornjih okončin, nekateri tetraplegiki ne morejo popolnoma nič uporabljati zgornjih okončin, nekateri pa lahko delno. Pri meni roke zelo slabotno delujejo in ne morem stisniti roke dragemu vnuku.

M.: Kako je potekala rehabilitacija?

L.: Po prometni nesreči sem bil tri mesece v bolnišnici v Celju, nato pa še osem mesecev v univerzitetnem rehabilitacijskem centru Soča. Prava rehabilitacija se je začela šele po odpustu iz Soče, ko sem se doma moral naučiti in privaditi novemu življenjskemu slogu. Kot invalid ne samo da ne morem hoditi, potrebno se je bilo naučiti, kako ležati na prilagojeni postelji, kako posedati na invalidski voziček, kako se prehranjevati s prilagojenim priborom, se umivati in tako dalje. Skratka, življenje se ti obrne na glavo, predvsem pa se je potrebno sprijazniti z dejstvom, da ničesar več ne zmoreš opraviti sam.

M.: S čim si pomagaš, da se premikaš?

L.: Premikam se z invalidskim vozičkom, za katerega potrebujem kar nekaj moči, saj imam voziček na ročni pogon. Sicer obstajajo tudi električni vozički, ki pa so bolj uporabni zunaj kot v stanovanju. Pred hišnimi vrati imam nameščeno posebno dvigalo, s katerim se spustim na dvorišče. Prav tako imam tudi dvigalo, s katerim me dvigujejo iz postelje na voziček in obratno.

M.: Pred nesrečo si se ukvarjal s kolesarstvom, kako je s tem sedaj?

L.: Moja najljubša športna rekreacija je bilo kolesarstvo, prevozil sem ogromno kilometrov tako po Sloveniji kot tudi v tujini. Moj največji izziv je bil, ko sem prevozil Grossglockner. V kolesarstvu sem bil udeležen tudi organizacijsko, kjer sem sodeloval v vodstvu kolesarskega kluba v Žalcu. Tam smo organizirali maratone, razna klubska tekmovanja, s klubskimi prijatelji pa smo za vikende kolesarili v Logarsko dolino. Moja priljubljena proga je bila okoli Gore Oljke, pri tem sem prevozil petdeset kilometrov, na tej progi so se mi pogosto pridružile žena in hčeri. Po poškodbi sem kolesaril z napravo, ki se pripne na invalidski voziček, vendar sem z leti zaradi manjše kondicije in bolečin v rokah moral, žal, to opustiti.

M.: Ali imaš še kakšen pomemben cilj v svojem življenju?

L.: Seveda, to je namreč ogled kakšne kolesarske etape na Tour de France. S prijateljem načrtujeva to pot že skoraj trideset let, do sedaj nama še ni uspelo, a želja in cilj ostajata.

M.: Kaj te osrečuje?

L.: Osrečuje me igranje šaha z vnukom Maksom. Srečen sem tudi, ko posedam na vrtu, kadar grem z vozičkom na sprehod ob Savinji, osrečuje me dopust v Izoli, ki pa sem ga letos zaradi zdravstvenih razlogov moral izpustiti.

M.: Kako poteka tvoj dan?

L.: Moj dan se začne malo drugače, kot se zdravim ljudem, saj že navsezgodaj potrebujem pomoč. Več kot dvajset let so zame skrbele žena in hčeri, sedaj pa čez dan zame skrbijo osebne asistentke, zaposlene preko Zveze paraplegikov Slovenije, ponoči pa še vedno moji najbližji. Po umivanju, oblačenju in prvem obroku na postelji me posedejo na voziček in v kuhinji pojem zajtrk, popijem kavo, pri tem pa zelo rad preberem časopis Delo, saj me aktualne novice zelo zanimajo. Veliko uporabljam tudi računalnik, pri čemer uporabljam posebno pomagalo za tipkovnico, prav tako imam prilagojeno miško za nemoteno in samostojno delo na računalniku. Po kosilu počivam na postelji, saj je zelo težko sedeti cel dan na invalidskem vozičku, pri čemer pa nastaja tudi nevarnost RZP ran. Po počitku pomalicam, grem na sprehod ali preprosto posedet na vrt. Pred spanjem včasih pogledam televizijo, kadar je na sporedu kakšen šport, drugače pa rajši poslušam radio. Moj dan je zadnja leta bolj monoton, zato se še posebno razveselim obiska svojih bližnjih. Pred leti sem bil funkcionar v društvu paraplegikov v Celju, a sem v času korone to opustil. Pred leti sem se ukvarjal z atletiko na vozičku, metal sem disk, kroglo in kij, z vozičkom dirkal na sto in štiristo metrov, hodil na tekmovanja, zdaj pa na žalost tega ne zmorem več.

M.: Kdo vse so invalidne osebe?

L.: To so ljudje z določenimi omejitvami, kot so slepi in slabovidni, gluhi in naglušni, ljudje s cerebralno paralizo, multiplo sklerozo, paraplegiki, tetraplegiki, skratka vsi, ki ne morejo popolno samostojno delovati.

M.: Kakšen je odnos do invalidov v naši družbi?

L.: Žal se v naši družbi prepočasi razvija dober odnos do invalidov, še vedno nimamo enakih možnosti, kot jih imajo zdravi ljudje. Največji problem je dostopnost do raznih ustanov, marsikje ne moreš niti do pomembnih ustanov – pošte, lekarne, šole in podobno. Na primer Občina Žalec ima status invalidom prijazna občina, a žal se v realnosti ne kaže tako. Žalostno pa je, da se ljudje ne zavedajo, kaj pomeni biti invalid, to pokažejo že s tem, ko parkirajo na naših parkirnih mestih brez vsake slabe vesti.

M.: Hvala ti za zaupano, dedi Lojz, lep dan ti želim, NE DAM SE in vso srečo.

Maks Vasle, 7. a

LAJF JE TAKO KJUT IN FUL KRUT

*Kako je to sploh možno?
Hkrati vedeti vse in čutiti nezavednost.
Videti človekovo izrednost, uglednost,
končno imeti neko vrednost.*

*Čutiti toliko vsega hkrati.
Ljudi spoznati,
prijateljstva in vezi tkati,
svoje srce nekemu popolnoma predati.*

*Tisti domnevni pogovori,
ki jih nenehno predvajaš v svoji glavi,
ko hrepeniš po tej čarobni povezavi,
en sam občutek misli ti preplavi.*

*Ko oseba na vse možne izide pomisli,
vse svoje možnosti dobro premisli,
le da nato cel svet odmisli.
Ta občutek sladkokisli
in oh, vse neizrekljive misli.*

*Občutek domotožja –
po kraju, ki ga še nisi obiskal,
po osebi, ki je še nisi spoznal,
po vezi, ki je še nisi stkal,
po občutku, ki si ga vedno iskal.*

*Občutki, ki so del življenja,
ob času naših duš cvetenja.
Ko podivja prav vsak tvoj čut,
a ni lajf tako kjut in včasih ful krut?*

Marjeta Povše, 9. a

Cvetlice
Lia Cestnik, 4. a

Fant
Filip Bobinac, 3. b

Ptice
Lana Vršnak Farkaš, 7. a

Marjetice
Ajda Rožič, 3. a

Hiša
Eva Polanec, 1. b

Družina
Marina Drobne, 1. a

Moj kraj
Iris Podgoršek, 1. a

Hiša
Zala Gominšek, 1. b

Pedenjped
Bohdan Misiura, 2. b

Pedenjped
Aja Nina Zaplatič, 2. b

France Prešeren
Lina Kolenc, 3. a

Čevelj
Laura Masnec, 7. b

Kuščar
Gašper Kač, 8. a

Ptice
Milijan Matić, 8. a

Ime v perspektivi
Mojca Štarkel, 9. b

Travnik
Neža Grešak, 4. b

Mucka
Lara Cokan, 6. a

Modelacija
Zala Dobnik, 8. b

Rokavička
Nace Kolenc, 1. a

Domišljajska bitja
Lovro Petrič, 3. b

Piki Jakob
David Bobinac, 3. b

Ptice
Ajda Terbovc, 7. a

Koloristični portret
Naja Škrabar, 9. a

Koloristični portret
Lara Kočnik, 9. a

Princeska
Mia Štamol, 3. b

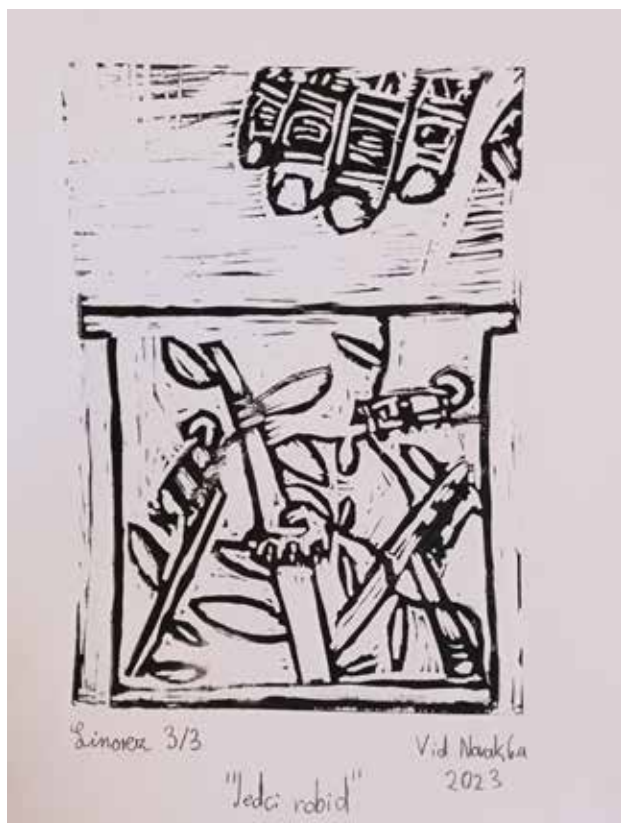
Sinici
Gašper Kač, 8. a

Ime v perspektivi
Tia Safran, 9. b

Piki Jakob
Živa Romih, 3. a

Jedci robid
Vid Novak, 6. a

Čevelj
Klemen Ocvirk, 7. b

Koloristični portret
Ana Jan, 9. a

Piki Jakob
Ina Vukadinović, 3. b

Pedenjped
Ana Četina, 2. a

Skulptura – skupinsko delo
Učenci 9. razreda

Skakalec
Lana Žekar Brvar, 4. b

Rokavička
Iris Podgoršek, 1. a

Ptice
Ela Golubič, 8. a

Koloristični portret
Maya Klinar, 9. a

Travnik
Ava Rozman, 4. a

Travnik
Oskar Kopač Četina, 4. a

Pedenjped
Jana Leskovšek, 2. a

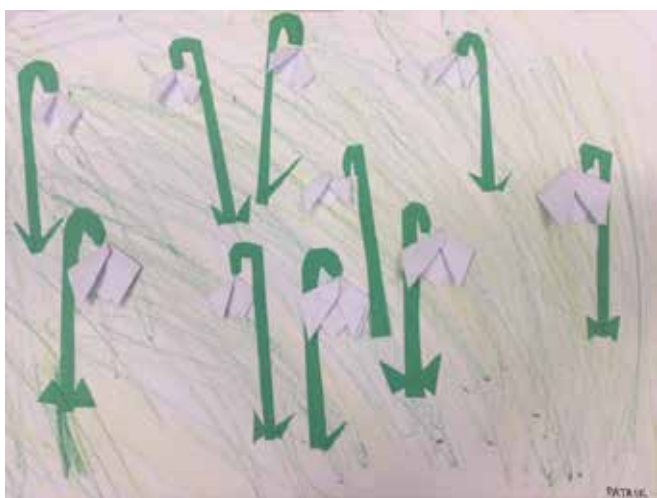
Pedenjped
Sara Hol, 2. a

Dvojčka
Vanessa Ploštajner, 2. a

Dvojčka
Špela Zagradišnik, 2. a

Zvončki
Patrik Marko Kleva, 2. a

Dan Zemlje
Tinkara Novak, 2. a

Skulptura – skupinsko delo
Učenci 9. razreda

Rak
Milijan Matić, 8. a

Skulptura – skupinsko delo
Učenci 9. razreda

Skulptura – skupinsko delo
Učenci 9. razreda

Pikapolonica
Eva Zagoričnik, 4. b

Drevo
Hana Kolenc, 5. a

Gozd
Brina Mavec, 5. a

Klovn
Zoja Brečko Rozman, 4. a

Roža
Karina Ivanova, 5. a

Portret
Maja Djaković, 4. b

Samotno drevo
Timotej Talović, 4. a

Drevo
Sara Majcen, 5. a

Zimska idila
Timotej Talovič, 4. a

Čarobna buča
Zoja Brečko Rozman, 4. a

Koloristični portret
Marjeta Povše, 9. a

Čevelj
Kevin Talović, 7. b

ZAKAJ IMAM RAD/-A DOMAČI KRAJ?

Ker je majhen in je poln prijaznih ljudi.

Saj je življenje v njem zabavno.

Ker imam veliko prijateljev in se razumem z njimi.

Saj se v njem počutim varno, med seboj se poznamo in je zelo lep kraj.

Saj tu poznamo vse ceste in poti, navajen sem na ta kraj, vse je zelo blizu – trgovine, slaščičarne, restavracije.

Ker mi ni dolgčas.

Zaradi lepe pokrajine in vseh prijateljev.

Ker imam tu dobre prijatelje in najboljše sladoled.

Ker imamo mnoge sprehajalne poti.

Rad ga imam zaradi lepe narave in svežega zraka.

ALI BI RAD/-A ZAPUSTIL/-A DOMAČI KRAJ IN ZAKAJ?

- saj mi je tu super in se tu počutim domače.
- saj tu poznam vse ljudi in prijatelje.
- moj kraj je kot moja domovina in v njem se počutim udobno.
- rada bi še nekaj let ostala doma, nato pa videla, kje mi je najlepše.

- saj bi rada videla še druge kraje.
- ker bi šel raziskovat svet.
- ker bi šla raziskovat drugo državo, drugače ne.

KAJ BI SPREMENIL/-A V DOMAČEM KRAJU?

Prav nič, v domačem kraju me ne moti nič, obožujem vsak njegov milimeter.

Da ne bi bilo veliko prometa in da bi bila šola bližje.

Želim si velik nakupovalni center, trgovino z legokockami in McDonald's.

Rad/-a bi imel/-a več prostora za zabavo in kinodvorano.

Želim si več igrišč v Grčah.

Sedmošolci

ZAKAJ JE BITI NAJSTNIK/NAJSTNICA »KUL«, ZAKAJ PA »NE KUL«?

»KUL« je biti najstnik/najstnica, ker:

- lahko delaš več stvari brez dovoljenja staršev.
- lahko skrivnosti zaupam prijateljem.
- imam ljudi, s katerimi se lahko zabavam.
- lahko imam punco.
- si bolj samostojen.
- mi ni treba hoditi v službo.
- se o težavah pogovarjamo s prijatelji.
- spoznavamo, kaj je to življenje in da se moramo za svoje življenje potruditi in garati.
- se lahko za več stvari odločamo sami.
- ti starši bolj zaupajo.
- sem močnejši in me mora sestra poslušati.
- mi sestra prinaša stvari.
- ker smeš dlje časa uporabljati telefon.
- si lahko rečeš, da zdaj nisi več otrok.
- bolje razumeš nekatere stvari in si bolj odgovoren.
- si lahko ti komu vzornik.
- se počutiš bolj odraslega in starejšega.
- te starši bolj razumejo in če narediš nekaj slabega, ti skušajo svetovati in te ne kaznujejo takoj.
- se ti možgani razširijo in si lahko več zapomniš.
- lahko naredim izpite za različna vozila.
- lahko hodim v kino.
- še imamo čas, da se kaj še naučimo in nam ni potrebno plačevati položnic.
- lahko zvečer bedimo dlje časa.
- lahko delamo stvari, ki so upravičene za našo starost.
- so to najboljša leta in imamo počitnice.
- razumeš stvari in znaš razmišljati s svojo glavo.
- lahko več stvari delamo sami, npr. kuhamo.
- se hitreje zaljubimo.
- nam odrasli bolj zaupajo.
- spoznavamo, kaj vse zmoremo.
- se ti zdi, da si lahko uresničiš sanje.
- se mlajši zgledujejo po tebi in te posnemajo.
- se začneš zavedati, da ne moreš vsakemu zaupati.
- kot najstnik doživiš več nasilja kot pa otrok.
- opravljamo večino hišnih opravil.
- prejmemo kazni za slabe ocene.
- moramo hoditi v šolo.
- starejši vedno pravijo, da smo občutljivi, medtem ko se mi samo razvijamo in hočemo pokazati staršem, da smo sposobni priti na gimnazijo, tudi če imamo slabše ocene.
- je šola čedalje bolj naporna in imam manj časa zase.
- nas nihče ne posluša, ko nas nekaj muči in samo pravijo, da smo premladi, da bi imeli takšne probleme, da sploh ne vemo, kaj je težko življenje.
- imamo takšne ali drugačne probleme.
- doživljamo stres.
- nam vsi pravijo, da smo preveč na telefonu, da smo vedno depresivni. Premalo smo v resničnem svetu. Pravijo, da sploh ne vemo, kaj je težko življenje, da za slabo oceno ne vložimo dovolj truda, preveč smo razvajeni za druge starše in se preveč važimo.
- me sestra noče peljati, kamor hočem.
- je sestra tečna in samo tožari.
- brat misli, da je glavni v stanovanju.
- mi vedno bolj ukazujejo.
- dobiš mozolje.
- če se ne naspíš, se slabo počutiš.
- starši večkrat povzdignejo glas nad tabo.
- se zaradi pubertete jeziš na vse.
- me ne morejo več nositi po rokah, ko sem utrujena.
- moram včasih kričati.
- sem bolj trmasta.
- greš v srednjo šolo in se boš moral več učiti.
- se ti vsi mlajši zdijo malo neumni.
- sem za vse kriv.
- lahko zapadeš v težke najstniške bolezni, npr. duševne stiske ali depresijo.
- nimamo toliko pravic in svobode, kot bi jih potrebovali.
- se spremenimo in vsi nam govorijo, da smo težavni.
- ti rastejo dlačice.
- bi vsi radi večno bili otroci.
- je včasih težko zaradi izgleda in oblačenja.
- dobimo dekleta menstruacijo.

»NE KUL« je biti najstnik/najstnica, ker:

- še ne morem voziti motorja, avta.
- moraš prevzeti več odgovornosti.
- mi starši »težijo«.

Šestošolci, sedmošolci in osmošolci

ZAKAJ JE IMETI BRATA ALI SESTRO »FAJN«, ZAKAJ »NE FAJN«?

Imam dve sestri, ki imata zelo različna značaja. Obe imata zelo radi hrup, kar je včasih zelo moteče, ko se učim. Sta mlajši in se želita neprestano igrati. Včasih se zelo dobro razumemo in nikoli mi v njuni družbi ni dolgčas. Super je, ker si delo razdelimo. Včasih ju malo izkoristim, da naredita kaj namesto mene. Imata pa tudi slabosti. Vedno si moramo stvari deliti, nikoli nista tiho in zelo radi tožarita, ko naredim kaj, kar jima ni všeč.

Julija Rožič, 8. b

»FAJN« je, ker:

- mi ni dolgčas in nisem sam/-a.
- se z njim zelo zabavam.
- mi vedno pomaga, če imam težave in je zaščitniški.
- mi pomaga v šoli z učno snovjo.
- lahko dela stvari namesto mene.
- si delo delimo, lahko ju izkoristim za stvari, ki si se mi jih ne da narediti.
- ni nikoli dolgčas, ker sta moji sestri precej starejši od mene in me vozita na plesne vaje ter po trgovinah.
- imaš vedno nekoga, da se z njim lahko družiš.
- jima lahko nagajam.
- se počutim bolj varno.
- če narediš nekaj narobe, jih lahko obtožiš.
- je super, ko se razjezita.
- lahko nosiš njena oblačila in ti pomaga pri težavah s fanti.
- ti posoja stvari in se pogovarja s tabo, ko ti je dolgčas.
- se lahko skupaj zabavava in preživiva nepozabne trenutke.
- se skupaj igrava in delava domačo nalogo.
- se z njim igram.
- se lahko družiš z njo.
- imaš večino časa družbo in nikoli nisi osamljen.
- mi kdaj kaj kupi in mi dela družbo.
- je sestra zabavna in vedno za hece.
- mi pomaga, me razume, se pogovarja z mano, me posluša, je srčna in me spodbuja.
- se lahko zatečem k njim po nasvete, velikokrat pa me tudi nasmejijo.
- imam vedno družbo in pomoč
- si lahko delim skrivnosti.
- mi stoji ob strani, ko sem v stiski.
- mi pomagata pri gospodinjskih opravilih.

»NE FAJN« je, ker:

- so včasih tečni, nagajajo ali pa ne dajo miru.
- se prepiraš z njim/njo.
- je večkrat nadležna in takrat sem vsega kriva jaz.
- je preveč tečen in vedno nekaj potrebuje.
- si moramo deliti stvari, kar je zelo nadležno, vedno tožarita, preglasni sta in nikoli ni miru v hiši.
- me sprašujeta preveč stvari naenkrat.
- ti ukazuje.
- se starši bolj ukvarjajo z njimi.
- sem jaz kriv namesto njiju.
- ti škropi parfum v usta.
- sta trmasti in tečni, ko ju razjezim.
- te tepe.
- te vedno naganja iz sobe in spravlja v težave.
- si z njim delim sobo.
- me nič ne uboga, kar ji rečem.
- mi nagaja, ko se učim.
- če se ne naspita, sta zjutraj tečna.
- me velikokrat »živcirata«, medtem ko se učim.
- je veliko v moji sobi.
- mi tečnarijo, se delajo, da več vedo, ko me naženejo ven iz sobe, ker hočejo biti same.
- mi nikoli ne da miru.
- vedno znova ponavlja iste stvari.
- je tečna in mi poje vse sladkarije.
- te starši večinoma primerjajo z njo/z njim.
- te toži staršem.
- moram skrbeti zanju.
- sta mlajša, zato sem vedno jaz kriv za vse.
- nimam dovolj zasebnosti.
- preveč sitnarita in nagajata.
- mi jemlje stvari brez dovoljenja.
- me moti med učenjem ali pogovorom s prijatelji.

Šestošolci, sedmošolci in osmošolci

KJE PA TEBE ČEVELJ ŽULI?

Mene moti, da nimamo dobrega košarkarskega igrišča in košarkarskega kluba. Ni mi všeč, kadar imamo preveč domačih nalog. Moti me, ker imamo preveč šolskih ur. Tilen Božič, 8. a

Kadar doma naredim kaj narobe. Takrat se počutim slabo in nesamozavestno. Sara Cokan, 6. a

Motijo me prekratki odmori, preveč domače naloge in učenja, da nimamo McDonald'sa, na športnem igrišču ni reflektorjev. Ni mi všeč, da sem doma vedno jaz kriv za vse. Gal Privošnik, 7. b

Šola je velikokrat kriva za mojo slabo voljo, povzroča mi veliko stresa, imam manj prostega časa in zaradi učenja včasih tudi izpustim treninge. Kljub temu pa tu srečam prijatelje, s katerimi pogosto klepetamo o različnih temah, ki niso povezane s šolo. Jera Sedminek, 8. a

Ne strinjam se s tem, da imamo ocene pri športu, likovni umetnosti ter glasbi, saj niso vsi nadarjeni za določene stvari. Moti me tudi, da med poukom ne smemo imeti odprtih oken, da se po nekaterih tablah ne da pisati in da imamo preveč šolskih ur. Tina Udrih, 9. b

To, da sem jaz vedno vsega kriv in da imamo premalo počitnic. Brad Flis, 7. b

Šola je velikokrat kriva za slabo počutje in preobremenjenost. Veliko je ocenjevanj in preizkusov, ki so zgoščeni v enem tednu. Imam manj prostega časa, saj se veliko učim, zato izpustim treninge. Moti me predolga vrsta pri kosilu. Lynet Kodre, 8. a

V družini me moti ločitev staršev, v šoli pa premalo ur, namenjenih športu. Pri ljubezni me moti, da je ne najdem. Erazem Rifelj, 7. b

Mene čevelj žuli zaradi matematike, povzroča mi težave in ne gre mi preveč dobro. Urška Ravnak, 6. b

V šoli bi lahko učenci včasih bolj upoštevali pravila in pouk bi večkrat izvajali na prostem. V Šempetru bi lahko bilo manj prometa in domačini bi bolj skrbeli za čistost našega kraja. Ne bi me motilo, če bi za učence obstajala tudi pravila izven šole. Nia Janič Čoh, 7. b

Jaz jo imam rad, ona pa mene nima. Darko Radonjić, 6. b

Težko se spravim učiti nekatere predmete, ki so mi nezanimivi, zato se po navadi učim šele en dan pred ocenjevanji, kar mi povzroča veliko skrbi in stresa. Treninge in prosti čas si razporejam glede na šolo. Doma moram tudi pomagati in imam včasih občutek, da se sploh ne ukvarjam s stvarmi, ki jih imam rada. Ljubezenskih težav nimam. Larisa Dobravc, 9. b

V šoli me moti, da imamo prekratek odmora za malico. Ni všeč razporeditev pri kosilu, ker nekateri prehitevajo, drugi pa zato čakamo. Lahko bi imeli več terenskega dela, tako da bi si lahko zapomnili več snovi. V kraju bi lahko dodali več športnih aktivnosti. Lucija Veber, 7. b

Moti me predvsem to, da nekateri ljudje ne razumejo, da se težko zberem. Jasmin Palir, 8. a

Najhuje mi je v šoli, saj se veliko obremenjujem zaradi ocen. Veliko stresa mi povzročajo preizkusi in spraševanja, saj šolo težko usklajujem s treningi košarke. Ni mi všeč šolski jedilnik, saj se nikoli ne najem dovolj in sem vedno lačen. Tristan Božič, 9. b

Mene moti, da v mojem kraju (Grče) ni igrišča, na katerem bi se vsi lahko igrali, in da nimamo avtobusne postaje v bližini naših hiš. Larisa Leš, 7. b

Čevelj me žuli, kadar se moram veliko učiti. Hudo je, ko ugotoviš, da te nekdo nima rad tako, kot ti njega, ali pa ko govorijo za tvojim hrbtom in se samo pretvarjajo, da so tvoji prijatelji. Moti me tudi, da nekateri nimajo denarja in je svet nepravičen. Zala Brežnik Rakuša, 7. b

Pri pisanju matematike me čevelj zelo žuli, saj imam občutek, da nič ne znam. Taček, 6. b

Največ stresa mi povzročajo ocenjevanja, ki si jih težko usklajujem s športom. Ni mi všeč razporejenost ocenjevanj. Moti me, da se je v zadnjih letih zelo spremenila šolska hrana. Zoja Zupanc, 9. b

Letos nimam veliko težav v šoli. Težave mi povzročajo sklanjatve in pravopis. Mika Lešnik, 6. b

Ne maram zgodnjega vstajanja in da se moram učiti ter opravljati domačo nalogo. Leon Hudorovič, 7. b

Največ stresa si po navadi povzročim sama, saj imam zase res visoka pričakovanja tako v šoli kot tudi pri odbojki. Po tekmah se vedno obremenjujem s stvarmi, ki niso tako pomembne, ali pa se vznemirjam za vse točke, ki sem jih izgubila. Težave imam tudi pri usklajevanju športa in šole. Ampak verjamem, da se s trudom in voljo vse da.
Julija Četina, 9. b

Imam punco, ampak ko sem to povedal staršem, so me začeli zbadati. Kadar sem prišel domov, sta mi rekla, da je prišel domov pravi valentinček. Tako sem vsak dan moral reči, naj nehata. En dan sem imel dovolj in sem jima rekel, da sva se razšla.
Anže Pirc, 6. a

Skrbi me vpis v srednjo šolo, saj ne vem, ali se bom prav odločila. Moti me malica v šoli, saj imamo pogosto namaze, ki jih jedo le redki v našem razredu. Veliko skrbi mi povzročajo ocene v šoli ter točke za srednješolski vpis.
Tinkara Verbovšek, 9. b

V šoli me moti to, da imamo prekratke odmore, preveč ocenjevanj, občasno ni dobra hrana, imamo premalo/ali skoraj nič pouka v računalnici, premalo dela v skupinah ter pouka v naravi, premalo športnih aktivnosti in pouka glasbe.
Neža Razboršek, 7. b

Žuli me takrat, ko kaj naredim narobe. Počutim se grozno in se vedno zaprem vase. Za vsako stvar se počutim krivo, čeprav nisem. Kar se zgodi, nikomur ne povem, ampak vedno zadržim za sebe.
Asja Ograjenšek, 6. a

Moti me, da ni v mojem kraju kina.
Žan Novak, 7. b

Mori me ločitev staršev, saj moram vsak teden menjati okolje. Ni mi všeč, da imam preveč naloge, doma pa preveč opravil.
Jošt Mikek, 8. a

Ko sem kriv za kaj, česar nisem naredil.
Luka Zagradišnik, 8. a

V družini ne maram, da moram opravljati težja dela. Moti me, kadar imamo veliko domačih nalog in ocenjevanj hkrati.
Maša Zagoričnik, 7. b

Ni mi všeč, kadar se prepiram z atijem, v šoli dobim slabo oceno, dežuje in ne moram iti ven ali kadar mi sestra laže.
Nastja Zagorščak, 6. a

Imam simpatijo, ki me sploh ne opazi.
Milijan Matič, 8. a

Najbolj me čevelj žuli pri zgodovini, saj se mi zdi, da mi ne gre najbolje in ni najbolj zanimiva.
Skrivnostna punca, 6. b

To je v šoli, ko se začne angleščina, šport pa se konča. Moti me, da v ljubezni ne najdem sorodnega srca.
Kevin Talović, 7. b

V tem letu imam težave pri angleščini, in sicer pri slušnem razumevanju, zato imam slabše ocene. Vem, da se moram bolj učiti, da bom dosegla svoj cilj.
Zvezda, 6. b

Moti me jutranja gneča po stopnicah in se moramo tlačiti skozi vrata, ki so odprta samo na eni strani, dolge vrste pri kosilu, več ocenjevanj v enem dnevu in zlomljene mize ter stoli.
Lili Podbregar, 8. a

Moja starejša sestra vedno jezi starše in prikriva dokaze.
5krivnost, 6. b

Muči me to, da se vsi, ki jih poznam, delajo, kot da ne obstajam ali pa so nesramni do mene.
Lara Gračnar, 7. b

Žuli me vedno, kadar naredim kaj narobe. Počutim se slabo in nesamozavestno zaradi majhnih napak. Takrat sem zaprta vase.
Lara Cokan, 6. a

Moti me učenje, ki mi vzame res preveč časa. Učim se skoraj vsak dan.
Lana Rehar, 8. a

Težave imam pri predmetu tehnika in tehnologija. Izdelovanje izdelkov mi ne gre prav dobro od rok.
Sonce, 6. b

Mene čevelj žuli pri pisanju matematike. Takrat se tresem in nisem zbran. To me vznemirja.
Žan Prušnik, 6. b

Najbolj me moti to, da sem zelo oddaljen od šole in prijateljev.
Lian Polak, 7. b

Moti me zahtevnost šolskega dela. Kljub temu sem pa vesela, da vidim svoje prijatelje in z njimi poklepetam o vseh drugih temah.
Iza Centrih Habat, 8. a

Šola me muči, ker se moram učiti in opravljati domače naloge. Moja sestra mi doma nagaja ves čas.
Klemen Ocvirk, 7. b

Moja starša sta se ločila pred enim letom, zato sem v šoli popustila.
Ameli Kopač Četina, 6. a

Škoda je, da kraju manjka knjižnica. Tako bi lahko marsikaj novega izvedeli. Tudi boljše cesto bi bilo potrebno zgraditi oz. obnoviti.
Vid Novak, 6. a

V šoli me moti, ko moramo čakati, da gremo do omaric. Niso mi všeč zelo dolge vrste za kosilo. Moti me, ker so avtobusi ločeni in ne moremo sedeti s tistimi, s katerimi želimo.
Ela Golubič, 8. a

Strah me je slabih ocen in te sporočiti staršem. Nikoli me ne oštejeta, ampak mi rečeta, da se nisem dovolj učila ter mi odvzameta mobilni telefon. A vse vedno nadoknadim in se naučim, česar prej nisem znala.
Hana Hol, 6. a

Na šoli je fant, ki mi je všeč. Ko ga vidim, mi zastane dih, srce mi začne hitreje biti.
Maja Vajs, 8. a

Pri pouku imamo preveč slovenščine in premalo športa. Zbujati se moram prehitro. Najbolj me žuli preveč ocen.
Tilen Škafer, 6. a

O ČEM SANJAM?

Že dolgo časa sanjam, da bi postal kmet. Želim si tri traktorje, krave, koze, prašiče, teličke, muce in psa čuvaja, ki bi čuval kmetijo. Prideloval bom krompir, korenje, čebulo ... To so moje želje in upam, da se uresničijo.
Vid Brežnik, 6. b

V prihodnosti želim uspešno zaključiti šolo in se zaposliti kot fizioterapevtka, ki bo svojemu poklicu res predana. Že nekaj časa razmišljam o delu v medicini, ker me to zelo zanima in se mi zdi pomembno v prihodnosti. Želim si in trudila se bom, da bom obkljukala čim več življenjskih ciljev, ki si jih bom zadala. Pomembno mi je, da bi bilo moje življenje in življenje mojih bližnjih varno, zdravo, zadovoljno in uspešno.
Jera Sedminek, 8. a

Moja največja želja je, da bi postala artistka za posebne učinke v filmih. Rada bi tudi tetovirala. Upam, da se mi bo uresničila vsaj ena želja, ker nočem delati v tovarni.
Skrivnostna punca, 6. b

Sanjam o tem, da bom igral NHC za ekipo Edmonton Oilers, saj je to moja najljubša ekipa. Želim si spoznati celotno njihovo ekipo in trenerja. Sanjam tudi o tem, da bi bil nekoč najboljši igralec hokeja na svetu. Želim si še, da bi v letošnji sezoni z ekipo spet zmagali. Osnovno šolo bi rad končal uspešno – z dobrimi ocenami in dobrim odnosom. V življenju želim biti uspešen. Rad bi imel čim več prijateljev in nič sovražnikov. Rad bi prepotoval svet, plaval s kiti, se potapljal v Egiptu in Nikaragvi, obiskal finalno tekmo Stanleyjevega pokala. Ko odrastem, bi rad živel v Edmontonu v Kanadi.
Anej Kač, 6. a

Agentka, filmska igralka, forenzičarka, kriminalistka ali ortopedinja? Kaj naj postanem? Že vem! Agentka bom postala, čeprav to je zelo nevarna služba. A ko gledaš filme, si lahko glavna zvezda. Oh, imam še veliko časa, da se odločim.
Učenka iz 6. b

Sanjam, da bi bil zelo dober v motokrosu in motociklu. Imam tudi svoj motor in se zelo veselim, da bom zanj naredil izpit.
Mai Kuder Glavač, 6. b

Moje sanje so, da bi bil najboljši nogometaš na svetu. Treniram že od petega leta. Igram za nogometni klub NK Vranksko. Želim si, da bi igral zraven nogometaša Kyliana Mbappeja. Igral bi za klub Liverpool. Želim si, da bi imel srečo v življenju.
Jaka Božič, 6. b

Sanjam o tem, da bi postala farmacevtka. Zelo mi je všeč ta poklic, saj mi je izdelava različnih krem za nego obraza zelo zanimiva. Moj cilj je, da bi delala za podjetje, kot je npr. Afrodita. Najprej si želim uspešno končati srednjo šolo. Vem, da je postati farmacevt zahtevno, ampak se bom potrudila, da bom uspešna.
Iza Habat Centrih, 8. a

Že dolgo sanjam, da bi postala učiteljica. Imam dva predmeta, ki ju obožujem – nemščino in likovno umetnost. Bila bi prijazna, zabavna, po potrebi pa stroga učiteljica.
Skrivnost, 6. b

Moje sanje so, da postanem najboljši košarkar. Treniram že od šestega leta. Treniram v KK Celje. Želim si, da bi igral zraven košarkarja Luka Dončića. Moje sanje so tudi, da bi si ogledal tekmo NBA. Želim si, da bi imel srečo v življenju.
Žiga Suša, 6. b

Sanjam, da bi postal uspešen kmet ali motokrosist. Preselil bi se v večjo državo, kjer bi se moje sanje lahko uresničile. Rad si bi kupil motor, mogoče kakšen poltovornjak in prikolico za motorje.
Luka Zagradišnik, 8. a

Želim postati veterinarica, saj imam rada živali in jim želim pomagati. To delo me navdihuje, ker me boli, kadar vidim, da živali trpijo.
Zvezda, 6. b

Že od nekdaj si želim postati zdravnica, ker me ta poklic zelo veseli. Pomagala mi bo lahko moja starejša sestra. Želim pomagati ljudem v tiskah. Če ne bom zdravnica, bom učiteljica atletike.
Ela Potočnik, 6. b

Že nekaj časa sanjam, da bi postala vizažistka, saj opazujem ljudi, kako ličijo druge. Rada bi odprla svoj salon. Upam, da bom kdaj naličila slavno osebo.

Ema Orožim, 6. b

Sanjam o tem, da bi nekoč v prihodnosti postala stevardesa, saj zelo rada potujem in odkrivam nove kraje. Ta poklic mi je všeč tudi, ker si v stiku z ljudmi. Čeprav se bojim višine, vem, da bom strah premagala. Pred opravljanjem tega poklica se naučiš tudi skočiti s padalom, prve pomoči, znati moraš različne tuje jezike. Verjamem, da mi bo uspelo.

Lana Rehar, 8. a

Rada bi se vpisala na gimnazijo in bila tam uspešna. Želim tudi študirati, mika me magisterij, mogoče celo doktorat. Rada bi za leto dni odšla na izmenjavo v Ameriko. Želim si imeti veliko družino, moža, svoje podjetje. Skupaj bi veliko potovali po svetu.

Ela Kovačič, 8. b

Ko odrastem, si želim le to, da bi bila vesela in da bi v službo hodila z nasmehom na obrazu. Želim si potovati po svetu in raziskati vse koticke sveta, ki jih še nisem videla. Občasno pa bi rada počivala v hiši ali stanovanju. Želim si imeti domačo žival in dobre pogoje za življenje. Trenutno me zanima psihologija. Rada bi pomagala ljudem prebroditi težke čase.

Urša Dvornik, 8. b

Moje sanje so, da postanem najboljši nogometaš. Že od petega leta treniram nogomet. Igram za NK Žalec. Sem med najboljšimi v klubu. Želim se fotografirati z Lionelom Messijem. Ko odrastem, si želim igrati v PSG.

Taj Jagodič, 6. b

Moje prve sanje so bile, da postanem zobozdravnica ali zdravnica. A ko sem začela trenirati, se je vse spremenilo. Po letih intenzivnih treningov sem imela lani prvi turnir v Sloveniji. Takrat sem ugotovila, kaj so moje sanje. Želim postati profesionalna igralka odbojke. Po karieri bi rada postala trenerka odbojke.

Urška Ravnak, 6. b

Sanjam o tem, da bi postal dober košarkar in prišel v NBA, kjer bi osvojil MVP leta. Želim si tudi, da bi zabijal na koš čez nasprotnike. Moja ekipa bi igrala do finala, da bi prišli do NBA. Preselil bi se v Kalifornijo. Tam bi si postavil veliko vilo. Kupil bi si tudi veliko različnih čevljev, da bi dokončal svojo kolekcijo.

Jasmin Palir, 8. a

Že nekaj časa sanjam, da bi postala vizažistka. Že dolgo časa gledam ljudi, kako ličijo druge. Rada bi odprla svoj salon. Upam, da bom kdaj naličila slavno osebo.

Ema Orožim, 6. b

POUK LETA 2050

Uro slovenščine si leta 2050 predstavljam z elektronskimi tablicami in mizami. Namesto učiteljev bi po učilnici hodili roboti. Teste bi pisali na elektronskih tablicah, spraševali bi nas roboti. Pouk slovenščine leta 2050 bo strašen, a hkrati zabaven.

Nik Banovšek Verdev, 6. b

Slovenščina se bo spremenila, a ne tako zelo. Prevzela jo bo naprednejša tehnologija. Knjižni jezik slovenščine bo kot današnji sleng. Učni načrt bo bolj prilagojen učencem. Učilnica bo bolj moderna v smislu, da bo projektor prikazoval slovarje na belo tablo 3D. V NPZ-jih si bomo lahko sami izbrali učno snov. Manj ocen bo ter več pouka na prostem.

Ana Kadunc, 8. b

Danes je bil kar zanimiv dan. Učili smo se o letu 2020, trideset let nazaj. Takrat je bil svet v karanteni zaradi kovida. Ha, kako smešno, mi imamo že tablete in sirupe za kovid. V šoli uporabljamo tablice. Po šoli sem šel domov s svojim letečim avtom in se učil s svojim robotom.

Dominik Mirko Koritnik, 8. a

Pri uri matematike bo malo teorije in računali bodo samo s telefoni. Ne bo več zvezkov, delovnih listov in učbenikov, namesto njih bodo tablice. Učiteljci ne bo več, učili bodo roboti. Razlago bomo poslušali ter gledali na tablicah in telefonih. Roboti bodo nadzorovali učence ves čas.

Lynet Kodre, 8. a

Pri uri matematike bo vse elektronsko. Na tablice bodo pisali s posebnimi kulji. Torb in zvezkov ne bo več, ampak bo vse shranjeno na tablici.

Anže Pirc, 6. a

Zdi se mi, da bo matematika težja. Pri tem predmetu bo najtežje računati desetiške ulomke. Težje bo, ker bodo hitreje jemali snov.

Ema Potočnik, 6. b

Pri uri likovne umetnosti bomo risali na tablice in ne bomo uporabljali barvic in čopičev. Ker bo zelo malo dreves, papirja ne bodo izdelovali več. Namesto učiteljev nas bodo na šoli učili roboti. Vsak učenec bo imel daljinec, s katerim bo poklical robota in ga prosil za pomoč. Vsi roboti bodo govorili in se obnašali kot ljudje.

Lili Podbregar, 8. a

Leta 2050 je vse drugače. Avti so zdaj električne kapsule. Letala so že izginila. Zdaj so pomočniki roboti in ne pečejo se več piškoti. Ura zgodovine gre tako: Učiteljica vstopi in reče: »Hi, kako ste?« Učenci odgovorijo: »V redu«. Začnejo se pogovarjati o letu 2024 in kako je Ukrajina premagala Rusijo. Čudijo se, kako je nekdo zmagal brez robotov. Človek v prihodnosti bo mogoče malo pametnejši, a preteklost ni izginila.
Anže Bobinac, 6. b

Pouk se bo pričel ob 10.00 in končal ob 14.00. Odmorov bo več. Snov si bodo zapisovali na računalnike. Vsak dan bodo imeli odmor za igrice na računalnikih. Šolske ure bodo trajale smo 30 minut.
Asja Ograjenšek, 6. a

Leta 2050 bi šolo obiskovali trikrat tedensko. Namesto šolskih torb bi nosili torbe za prenosne računalnike ali tablice. Zjutraj bi sedli v klop, na mizo pripravili računalnike in si zapisovali snov. Za nalogo bi pisali spis, ki bi vseboval vsaj 15 povedi. Učiteljici bi ga poslali na njen elektronski naslov. Snov bi si shranjevali v dokument. Namesto tabel in kred bi imeli velik TV-zaslon.
Šestošolec

Pri uri biologije leta 2050 bomo odkrivali celice robotov in robotskih živali. Odkrivali bomo še neizumrle organizme iz leta 2023. Raziskovali in učili se bomo o človeškem telesu in primerjali, kako so bili možgani razviti v preteklosti. Upam, da bomo do leta 2050 ohranili in zaščitili veliko živalskih vrst, ki so na robu izumrtja, da jih bodo lahko naši zanamci videli in se učili o njih.
Maja Vajs, 8. a

V šolo bodo otroci hodili brez torb. Namesto zvezkov bodo imeli tablice. Pri uri matematike bodo učenci učili učitelje. Učenec in učitelj bosta enakovredna in ravnatelj sploh ne bo, saj bodo otroci vladali šoli. Namesto trdih stolov in miz bodo veliki udobni masažni stoli, mize pa bodo iz vseh strani obložene s puhom. Ena ura bo trajala 20 minut, odmor 30 minut, malica pa celo uro. Table bodo vse elektronske, namesto copat bodo imeli obute čevlje. V šolo bodo hodili ob 9.00, domov pa ob 12.00.
Ameli Kopač Četina, 6. a

Pozdravljeni, smo leta 2050. Moje ime je Neuro Marduk. Opisal vam bom svoj šolski dan. Zbudim se ob 6 kvantih in 1/19 kvarkah. Potlej se oblečem in odidem iz svoje sobe. Saj res! Živim v podvodnem mestu Atlantida. Človeštvo je zelo napredovalo, saj smo prvič izdelali kvantne Neuralnik čipe. Od tod izvira moje ime. Vrnimo se k bistvu! Že zavoham ocvrto slanino s pašteto. Veselo me pozdravita ati in mami. Oči je inženir nevrologije, mami pa načrtuje zgradbe v različnih okoljih. Po odličnem zajtrku se odpravim v šolo z avtopodmornico. Med potjo se pogovarjamo o težavah v šoli. Pred šolo me čaka najboljši prijatelj, nato skupaj vstopiva vanjo. Polna je dronov ter elektrotehnike. Vsak ima svoj e-mehurček. Predmeti so ostali enaki, kot so jih imeli 2023. Pri naravoslovju se učimo o ustroju drugih oblik življenja. Matematika, fizika in računalništvo se združijo. Ure minejo, kot bi mignil, zato odletim domov.
Vid Novak, 6. a

Pri uri matematike bi sedeli na foteljih. Namesto miz bi imeli naslonjala za noge. Na stropu bi bile led lučke ter zvočniki. Vsak bi imel svojo tablico in pisal nanjo. Namesto tabel bi bila ogromna televizija.
Jasmin Palir, 8. a

Pouk tehnike bodo poučevali roboti. Vse bo potekalo preko računalnikov, otroci bodo nosili VR-očala. Vse stroje bodo zamenjali roboti. Vsak bo imel svoj android. Nihče ne bo več uporabljal zvezkov, ker bodo androidi vse shranili v spominskih ploščah.
Gašper Kač, 8. a

Otroci bodo prišli v šolo skozi elektronska vrata. Premikali se bodo s pomočjo elektronskega traku. Znanje bodo prejeli od robotov. Šolske ure bodo zelo kratke.
Luka Gračnar, 6. a

Pri zgodovini bi se namesto o pandemiji kuge pogovarjali o koroni ter o vojni med Rusijo in Ukrajino. Matematiko in tehniko bi učili roboti. Mozarta ne bi več poznali, saj bi bil pomembnejši Eminem. Geografija bi bila drugačna, saj bi imeli več morja in dve novi celini. Pri slovenščini bi uporabljali tablice. Pri športu bi igrali nogomet z roboti.
Jošt Mikek, 8. a

Zdi se mi, da bo leta 2050 matematika veliko lažja. Pri uri matematike bodo najverjetneje dovoljeni telefoni, za težje račune bodo potrebovali tudi kalkulatorje. Med poukom bodo žvečili žvečilne gumije, se pogovarjali in ne bodo imeli domačih nalog.
Kati Sedminek, 6. b

Zdi se mi, da bo leta 2050 pouk zgledal drugače. Učenci bodo zelo nemotivirani, učitelje bodo zamenjali roboti. Učencev pouk ne bo zares zanimal. Več bo tudi najstniških bolezni, npr. depresij, duševnih stisk, tesnobe. Šole bodo imele več težav s kajenjem ali jemanjem prepovedanih substanc. Pouk bo vseeno zelo pomemben, ker bo znanje še zelo potrebno.
Milijan Matič, 8. a

Pri uri matematike bi imeli tablice. Učitelj bi na zid dal zapis, ki bi se shranil na naše tablice. Domačih nalog ne bi bilo. Računali bi na kalkulator. Ocenjevanje bi lahko potekalo na daljavo.
Sara Cokan, 6. a

Pri pouku glasbe bomo poslušali popularno glasbo, pisali bomo po tablicah. Gledali bomo filme o glasbenikih. Poslušali bomo glasbeno skupino BTS, LPS itd.
Ela Golubič, 8. a

Jaz mislim, da bodo leta 2050 pri slovenščini pisali že na elektronske tablice ali telefone. Čeprav si tega ne želim, bo po eni strani to dobro, saj ne bo treba sekati dreves za liste v zvezku. Mogoče bodo v učilnicah učno razlago spremljali kar preko zaslonov oz. televizije in učiteljic ne bo.
Hana Hol, 6. a

LETOŠNJI USPEHI UČENCEV IN UČENK NA DRŽAVNIH TEKMOVANJIH Z RAZLIČNIH PODROČIJ

ZLATNIKI – ZLATA PRIZNANJA

Ime in priimek učenca/učenke	Področje	Mentor/mentorica
Iza Koren	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Asja Bukovnik	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Larisa Dobravc	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Zoja Dobravc	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Julija Četina	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Iza Rozman	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Zoja Zupanc	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Maša Kovač	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Tina Udrih	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Kaja Mijošek	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Maja Vajs	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Laura Masnec	Tekmovanje v odbojki za starejše deklice	Mitja Dvornik, Gregor Štorman
Brina Pajer	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet
Tina Udrih	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet
Naja Škrabar	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet
Jera Sedminek	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet
Brin Kunstelj	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet
Milijan Matič	Tekmovanje v znanju prve pomoči	Božena Svet

SREBRNIKI – SREBRNA PRIZNANJA

Ime in priimek učenca/učenke	Področje	Mentor/mentorica
Marjeta Povše	Tekmovanje iz znanja logike	Ksenija Guštin
Lili Podbregar	Mednarodni likovni natečaj na tematiko »Pod svobodnim soncem«	Matic Čadej
Ana Maria Bukovnik	Mednarodni likovni natečaj na tematiko »Pod svobodnim soncem«	Matic Čadej
Lucija Veber	Tekmovanje iz znanja matematike – Vegovo priznanje	Nadja Apštnar
Lovro Lesjak	Tekmovanje iz programiranja Scratch	Anja Knez
Brina Pajer	Tekmovanje v deskanju na snegu	Simon Krumpak
Urša Dvornik	Tekmovanje mladih slovenskih čebelarjev	Valentina Toman Čremožnik
Ines Zabret Florijančič	Tekmovanje mladih slovenskih čebelarjev	Valentina Toman Čremožnik
Žiga Debevc	Literarni natečaj »Naravne in druge nesreče – Pomoč potrebujemo vsi«	Valentina Toman Čremožnik

ŽIVLJENJE NA OŠ ŠEMPETER OD 1. 9. 2014 DO 31. 12. 2022

Skozi vsa leta se nam je zgodilo veliko dogodivščin. Spomnim se vseh glavnih odmorov in malic, ki se jih ni želel nihče dotakniti. Moj najljubši predmet je bil gospodinjstvo, ki ga je poučevala gospa Pinter. Čeprav smo bili v razredu razdeljeni v dve skupini, smo se vedno zabavali. Gospe Pinter smo skrivali krede, ji predčasno brisali tablo, plesali za njenim hrbtom, ko je pisala po tabli, in celo šolsko uro klikali s kuliji. Pri gospodinjstvu smo tudi kuhali. Spomnim se, ko sta sošolca Aljaž in Lovro pripravila francosko solato, ki je ni nihče želel poskusiti. Učiteljico smo zelo jezili. Spomnim se tudi pouka tehnike, kjer ni minila šolska ura, ne da bi se Aljaž prerekal z učiteljico zaradi ocen. Spomnim se tudi razredne stopnje in kaj vse smo ušpičili. Šole v naravi in ekskurzije so bile vedno pestre. Ko smo se šli smučat, se je moja sošolka z vrha klanca spustila, a se ni ustavila, zato je pristala v ograji, ki je ločila smučišče od ceste. V Čatežu smo se ustavljali po toboganih, zato so nas varnostniki vedno kregali. Tudi sprehodi pri urah športa so bili zabavni. Enkrat je sošolec Emilijo po pomoti vzel moje čevlje in trdil, da so njegovi. Tako sem cel sprehod hodila s preozkimi čevlji, na koncu pa je Emilijo ugotovil, da je res vzel moje. Ker smo generacija virusa covid-19, je tudi to za sabo pustilo zabavne trenutke. Kadar smo se testirali, smo zavlačevali in si želeli v karanteno. Zato smo s palčkami za testiranje drgnili po tleh, stenah, copatih, pod mizami in stoli, skratka naredili smo vse mogoče, ampak na koncu je test vedno pokazal negativno. Enkrat pa nam je uspelo brez goljufanja. Tisti teden nas je v šoli bilo osem.

Iza Koren, 9. a

Spomnim se prvega dne, ko sem prišla na to šolo. Vsi so me lepo sprejeli. Skupaj smo začeli ustvarjati spomine. Teh je veliko. V četrtem razredu smo šli v šolo v naravi v Čatežu. V sobi sem bila z Zojo Zupanc. Imeli sva najbolj pospravljeno sobo. Čas je hitro tekel in naenkrat smo bili že na višji stopnji. Spoznali smo nove učiteljice in učitelje. V 6. razredu smo odšli tudi v šolo v naravi na smučanje na Peco. Spomnim se vseh odmorov in hrane, ki se je res nihče ni nikoli dotaknil. Veliko smešnih izjav je bilo tudi pri pouku slovenščine. Maks je bil vprašan Zdravljico, znal je interpretirati pesem na pamet, samo 7. kitice ne. Najbolj smešne izjave smo izrekli pri pouku geografije.

- »Ameriko delimo na Severno Ameriko in Anglijo.«
- »V Avstriji govorijo avstrijsko.«
- »Bila so kontracepcijska taborišča, kjer so se tuširali s plinom.«

Sošolci so žgali radirke in svinčnike, včasih so razkužila poškopili po mizah. V spominu pa mi bo ostal dogodek v 8. razredu, ko smo se kar oblečeni vrgli v jezero, skakali z obrežja in se zabavali. Res je bilo super. To je bila najboljša ekskurzija. Bilo je še nešteto nepozabnih trenutkov, ki jih ne bom pozabila.

Iza Rozman, 9. a

Prva tri leta na tej šoli so bila definicija počitnic. V prvem razredu smo se naučili osnove (šteti do dvajset, velike in male tiskane črke), v drugem razredu pa smo se poleg pouka sredi aprila odšli za en teden kopat v Celje. V četrtem razredu smo imeli prvo šolo v naravi v Čatežu, kjer smo obnovili in nadgradili naše plavalno znanje. Takrat smo se za en teden družili in zabavali skupaj, četudi so bile učiteljice ob trenutkih zelo naporne. Tudi pouk na daljavo je bil definitivno zanimiv. Podrobnosti lahko izpustimo, saj niso vse informacije za »javnost«. Zagotovo si bom zapomnila Peco, ki je bila naša druga in zadnja brez pomisleka najboljša šola v naravi. Vsak dan smo se šli smučat na Peco, zvečer pa smo imeli neko dejavnost, sprehod, ples, tekmovanje za najbolj smešno pričeško ...

Lani, v osmem razredu, se je veliko dogajalo. Imeli smo predajo ključa, pri kateri smo zmagali, organiziran je bil šolski ples za osmi in deveti razred, imeli smo valentinovo pošto, nepozaben končni izlet. V letošnjem šolskem letu se veselim vseh prihajajočih dni dejavnosti ter drugih dogodkov, ki se nam približujejo, valet, predaje ključa in zaključnega izleta.

Brina Pajer, 9. a

V prvem razredu smo se začeli spoznavati med seboj. Nekateri pa smo se poznali že iz vrtca. Najbolj se spomnim odmorov, ko smo se prepirali, kdo bo uporabljal računalnik, ki smo ga imeli v razredu. Enkrat smo se celo stepli, zato je naša učiteljica naredila seznam, kdo bo kdaj uporabljal računalnik. V drugem razredu se najbolj spomnim, ko smo v šolo tihotapili vrtavke, ki so bile prepovedane, ker so učiteljice menile, da so nevarne, vendar mi smo se zelo radi igrali z njimi. Spomnim se, kako je bila naša učiteljica jezna, ko je ugotovila, koliko smo jih pretihotapili v razred, zato jih do konca šolskega leta nismo več imeli. V tretjem razredu se najbolj spomnim dvodnevne ekskurzije na Celjsko koč. Spomnim se, ko smo se jaz, Tilen in Rene stepli, zato so nas skoraj poslali domov. Drugače pa smo se imeli lepo. V četrtem razredu smo prvič šli v šolo v naravi v Terme Čatež. Bilo je zelo zabavno, naučili smo se plavati.

Lovro Lesjak, 9. a

Življenje na OŠ Šempeter je bilo zelo stresno. Spomnim se, ko je v drugem razredu med glavnim odmorom padla luč, ker smo vanjo metali žogice. V tretjem razredu smo imeli med odmorom talente. Spomnim se tudi, ko smo odšli v Kekčevo deželo in smo verjeli, da je Brdavs ukradel gospo Zoro. Če smo jo hoteli rešiti, smo morali posnemati zvoke sove. Spomnim se tudi, ko smo dobili nadomestno učiteljico za tehniko in smo jo spravili v jok zaradi našega neprimernega obnašanja. V šestem razredu je med uro gospodinjstva gospa Pinter na tablo napisala, kaj moramo prepisati v zvezek in je nekdo med odmorom tablo zbrisal, preden smo si snov prepisali. Nepozabno je bilo v tretjem razredu, ko smo prinesli vodne pištole in smo po nesreči poškrpili tudi učiteljice.

Naja Škrabar, 9. a

V drugem razredu sem komaj čakala, da bo moja sestra Lea prišla v prvi razred, saj sem vedela, da jo bom pospremila v šolo. Zdelo se mi je super, a se mi ni dalo vedno vsak dan iti z njo in ponjo v šolo. Spomnim se, da smo imeli v četrtem razredu plesne vaje. Vsa dekleta smo se morala postaviti v kolono nasproti fantov. Ti so si morali izbrati plesalko. Takrat se mi je zdela to zelo nerodna situacija in verjetno nisem bila edina.

Maya Klinar, 9. a

Ko se spominjam nazaj, imam precej mešane občutke, saj sem bila nova na tej šoli. Prvih nekaj mescev je bilo precej težkih, nato mi je bilo lažje, saj so me sošolci sprejeli medse. V drugem razredu se mi je najbolj vtisnila Kekčeva dežela, kako so nam zavezali oči, da nismo videli poti in kako je Bedanec gospo Zoro z vrvo privezal na drevo.

Najboljši spomin iz četrtega razreda je bila plavalna šola v Čatežu. Imeli smo se super. Še zdaj se spomnim, da je Brina prvo noč prejokala zaradi domotožja.

V šestem razredu smo šli na Peco, kjer smo se smučali. Najbolj sta se mi v spomin vtisnila dva dogodka. Prvi, ko sem se s smučarsko palico po nesreči zadela v prsni koš med spuščanjem po strmini, in drugi, ko smo imeli zadnji dan zabavo v jedilnici. Imeli smo glasbo, luči in prigrizke. Vsi smo zelo uživali. Dva mesca kasneje je cel svet pretresel koronavirus in sledilo je zaprtje države. Vsi smo bili veseli, saj smo mislili, da bomo doma kakšen teden, mogoče dva, a smo bili štiri mesece. Najboljše je bilo, ko smo se zbudili pet minut pred video klicem, in ostalo prespali. Vsak dan smo z obveznostmi končali v slabi uri. Vsi smo imeli lepe ocene, ker smo včasih malo prepisovali.

V sedmem razredu smo nosili maske, razkuževali mize in držali razdaljo. Osmi razred je bil najtežji in najbolj stresen. Vsi smo komaj čakali na počitnice.

Zdaj smo v devetem razredu in najstarejši na šoli. Vsi že nestrpnost odštevamo dni, ko bomo zapustili osnovno šolo in odšli v srednjo. Mislim, da se me bodo na šoli spominjali po mojih športnih uspehih.

Ana Jan, 9. a

Vsako leto se je na šoli zgodilo veliko zanimivih stvari, a nekaj mi jih je še posebej ostalo v spominu. Pouk mi je bil najbolj všeč v 1. in 2. razredu ter med karanteno, ko smo s prijatelji igrali igrice med poukom. Najbolj sem se zabaval na Peci, saj imam rad smučanje in sneg. Naš razred je tudi zmagal na predaji ključa in na to smo zelo ponosni. Super je bilo tudi na ekskurziji v Čatežu in na Celjski koči. Lanska poučna ekskurzija na Koroško pa je bila najboljša na tej šoli.

Aidan Ermenc, 9. a

Teh 9 šolskih let je hitro minilo. Bili so dobri in slabi trenutki. Spomnim se veliko zabavnih in smešnih trenutkov – eden izmed njih je ta, da sva se z Galom trinajstkrat zaklenila. Spomnim se tudi, kako zelo sva s Tilnom razjezila učiteljico podaljšanega bivanja. V tretjem razredu smo bili na Celjski koči v adrenalinskem parku in se vozili s tubami. Na koncu 6. in začetku 7. razreda smo se šolali na daljavo. To šolanje mi je kar ustrezalo, saj smo prej zaključili in imeli smo tudi manj snovi, zato sem imel več prostega časa. V osmem razredu smo morali imeti maske. V osmem razredu sem osvojil tretje mesto na šolskem tekmovanju v namiznem tenisu. Zdaj, v devetem razredu, se zelo veselim vaje in zaključnega izleta. Upam, da bomo še zadnje dni šolanja v osnovni šoli v razredu preživeli čim lepše.

Brin Kunstelj, 9. a

Ko pomislim na preteklih 8 let in pol na OŠ Šempeter, mi v mislih ostaja mnogo spominov – lepih, pa tudi nekaj tistih neprijetnih.

Spomnim se naše prve »mini« šole v naravi v tretjem razredu. Imela sem občutek, da je vožnja trajala celo večnost! Danes pa se mi pot do Celjske kočice sploh ne zdi tako dolga. To so bili še tisti časi, ko je bilo na vožnjah z avtobusi polovici razreda slabo. Ob večerih smo se na Celjski vsi zbrali v skupnem prostoru, sedli v krog in zbrano poslušali, kako nam je gospa Lea brala zgodbe. Prav tako so bili to še časi, ko smo učiteljice klicali po imenih. V tretjem razredu smo se prvič učili poštevanko in pridobili svoje prve ocene. Kako nas je bilo strah! Nato je sledil četrti razred. Takrat smo prvič dobili novo razredničarko. Odšli smo v Terme Čatež, kjer smo preživeli prekrasnih pet dni. Najbolj mi je v spominu ostala okusna hrana. Četrti razred je prav tako leto, v katerem mi je Naja za rojstni dan podarila verižico s polovico srčka. Drugo polovico je obdržala ona. Takrat sva postali najboljši prijateljici, kar sva ostali še do tega dne. Bi lahko bilo katerokoli drugo rojstnodnevno darilo še boljše? In že so tu spomini na šesti razred, ko smo obiskali Peco. Vsaka soba je imela svoje ime, naša se je imenovala Bica. Sošolke smo želele narisati risbo, ki predstavlja našo sobo, a ko smo izvedele, da Bica pomeni babica, smo na to željo kar pozabile. Tam smo imeli več večernih tekmovanj. Eno izmed njih je bilo tekmovanje za »naj odštekano frizuro«. Anine lase smo spele v figo in to okrasile tako, da smo jo predstavile kot hamburger. Četudi nismo zmagale, je bila naša ideja ocenjena kot zelo izvirna. Imeli smo tudi večerne talente. Me smo hotele uprizoriti »skeč«, in ko smo v sobi vadile, so me vse sošolke opozarjale, naj bom pazljiva, da se med nastopom slučajno ne bom začela smejati. »Oder« je bil naš in začele smo odlično. A približno na polovici nastopa sem bila jaz edina izmed nas, ki se še ni smejala. Nato pa so nastopili tisti slabši časi – obdobje kovida. Začela je potekati šola na daljavo, ki mi sprva ni bila zelo pri srcu. Ko pa sem ugotovila, da lahko spim veliko dalje, kot po navadi, in da lahko med poukom ostanem kar v pižami, mi je vse postalo veliko bolj všeč. Čez nekaj časa sem začela dopoldneve preživljati pri Zoji, saj sva sosedi in sva se šolali na daljavo skupaj. Najbolj mi je bilo všeč, da sva med poukom jedli tople sendviče. Ko potujem z mislimi nazaj v čas, se spomnim tudi ogromno krajših dogodkov. Ko smo v sobi bivale skupaj Naja, Maya in jaz, je skozi okno priletel ogromen komar. Tako velik, da sploh nismo bile prepričane, ali je res komar. Nismo se ga mogle znebiti, zato smo ga začele streljati z Mayjinimi lasnicami, dokler nismo obupale in ga je Naja ujela v plastično vrečko. Še danes je znana kot mojstrica lovljenja komarjev v vrečke. Ali pa takrat, ko je nekdo na testu iz zgodovine napisal »kontracepcijska taborišča« nekdo drug pa »konservativna taborišča«. Pri uri slovenščine je Rene zapisal poved: »Iz zvonov je donelo, cin cin.« Kdo pravi, da se pri urah slovenščine nimamo lepo? Prav tako pa se je v preteklih letih zgodilo mnogo dogodkov, ki so v tem trenutku neprimerni za zapis, a jih bomo s sošolci za vedno hranili v svojih srcih.

Marjeta Povše, 9. a

UTRIP SKOZI DEVETLETKO UČENCEV 9. B-RAZREDA

1. razred

Naučili smo se pisati, računati, šteti do večjih števil. Večino časa smo se igrali z lego kockami ter od doma prinašali igrače. Za ekskurzijo smo odšli v Kekčevo deželo, bilo je nepozabno.

2. razred

Začeli smo pisati z malimi tiskanimi črkami. Dobili smo novega sošolca Tristana, ki smo ga zelo lepo sprejeli medse.

3. razred

Začeli smo pisati z nalivnim peresom. Učili smo se poštevanke, množili in delili, pisali s pisanimi črkami. Prvič smo dobili ocene, pisali preizkuse in bili ustno ocenjeni. Prespali smo na Celjski koči. Tam smo se spuščali po drči, šli na pohod z lovcem, preživeli dan kot v srednjem veku, obiskali pustolovski park in z vlečenjem vrvi primerjali moči z a-razredom. Dobili smo svoja prva spričevala z zaključnimi ocenami.

4. razred

V četrtem razredu smo odšli v Terme Čatež. Prespali smo v modernem hotelu, vse je bilo pripravljeno za naš prihod. Najboljša je bila hrana od zajtrka do večerje. Dvakrat dnevno smo se kopali v bazenu. Vsako jutro smo imeli telovadbo, ta je bila mučna. Dnevi so bili zelo raznoliki. Prvi dan smo obiskali planetarij, drugi dan smo nakupovali, tretji dan smo odšli v kazino, četrti dan smo izvedeli legendo o škratu Čatežu. Zelo smo se zabavali in izboljšali svoje plavalne veščine.

5. razred

V petem razredu je bila sprva naša razredničarka ga. Meta Jordan Kopusar. Zelo kmalu nas je zapustila zaradi poškodovanega prsta. Prišla je nadomestna učiteljica ga. Tjaša Dežan. Nismo je preveč upoštevali, zato je na njeno mesto prišla ga. Špela Grabner, ki nas je učila do konca petega razreda.

6. razred

V šestem razredu smo skupaj z b-razredom odšli na Peco, kjer smo se smučali in zabavali ob večerih. Na Peci smo vedno hodili v sobe drugih in se družili. Predzadnji večer smo se v športnem prostoru predstavljali z različnimi pričeskami. Pred tem smo se v sobah pripravljali in upali na zmago. V laseh smo imeli kulije, radirke, listke – vse, kar smo imeli s sabo.

7. razred

V sedmem razredu smo imeli pouk od doma, ko pa smo prišli nazaj v šolo smo pridobili nekaj novih pravil (npr. omarice so bile v zgornjih prostorih, nositi smo morali maske ...). Zaradi kovida pa smo bili prikrajšani še šole v naravi.

8. razred

V osmem razredu smo imeli kosilo med poukom, morali smo se testirati samo v šoli. Proti koncu leta smo imeli 8. in 9. razred šolski ples, pa tudi predajo ključa, na kateri smo zapeli in napisali najboljšo hvalnico. Na zaključno ekskurzijo smo šli v rudnik Mežica in na Ivarčko jezero, v katerem smo se tudi kopali.

9. razred

V devetem razredu smo imeli šolski ples in predbožični šolski dan, kjer smo gledali film Gajin svet 2 in imeli šolski pohod z zvočnikom. Smo v velikem pričakovanju plesnih vaj in vatele.

IN KDO SO LETOŠNJI DEVETOŠOLCI?

15. junija 2023 bo osnovnošolsko obveznost zaključilo 43 devetošolcev. Kako vidijo svoje sošolce in sošolke, lahko preberete v spodnjih opisih.

Generacija 2008

Brin Kunstelj je zabaven in smešen, otrok po duši, najboljši v namiznem tenisu in odličen športnik.

Denis Hočvar je kot gledališka maska: če ti pokaže lepi obraz, je izjemen, če grdega, malo manj, zna biti dober kolega, ima nežno plat in je tudi zabaven.

Danaja Artnik Šuster je velika ljubiteljica volkov, kitajske hrane in prest, dobra umetnica, skrivnostna, ampak prijazna in zanimiva.

Maya Klinar je nežna, tiha, izvrstna angleška govorka in sramežljiva.

Ana Jan je disciplinirana, strah vzbujajoča borka z nežnim srcem, izjemna športnica, zabavna in prijazna.

Zoja Dobravec ima izredne ročne spretnosti, je zelo pozorna, dobra športnica, mirna in prijazna.

Asja Bukovnik je razgledana, sposobna, učinkovita, smešna, zabavna, pametna, pripravljena pomagati, dobra v angleščini in športnica.

Brina Pajer je borka proti vsemu in za vse, zelo pametna, trmasta, jezikava, zabavna, prijazna, dobrosrčna in pogumna.

Maks Kolarič je »stara duša«, ima lepo srce, tih, zabaven, prijazen, ima odličen okus za filme in glasbo, dober prijatelj.

Aidan Ermenc je predan plavalec, dober učenec, smešen, zabaven in zanimiv.

Iza Koren je vihrava kot vreme: lahko je najprijaznejša na svetu ali pa kot tsunami – uniči vse, drugače pa prijazna, zabavna, dobrosrčna, pametna ter dobra odbojkarica.

Iza Rozman se je našla v zgodovini, kjer je izjemna, drugače je zanesljiva, domiselna, zgovorna, zabavna, zna biti tudi nesramna, športnica.

Žan Rozman je v šoli skoraj neviden in neslišen, po pouku pa pravo nasprotje, nenavaden in smešen.

Val Tkavc je skoraj odrasel, preudaren in tih ter dober prijatelj.

Emilijo Cestnik je nežen in istočasno odločen, zelo prijazen in spoštljiv, športnik ter razredna »ninja«.

Lovro Lesjak je kot tsunami, komaj se ga ustavi, do deklet pa je prijazen, pogumen, pameten, zelo spoštljiv, smešen, pameten.

Gal Cestnik Svetina je dober kolega, smešen in zabaven.

Naja Škrabar je izjemna umetnica, prijazna, talentirana v risanju.

Marjeta Povše je bralka, umetnica, strokovnjakinja, pametna in glasbenica.

Lara Kočnik je strastna ljubiteljica živali, tiha in zabavna.

Rene Ramšak te preseneča vsak dan, je glasen, včasih živi v svojem svetu, malo »odbit«, a na zabaven način.

Aljaž Krebs je strasten plezalec z lepim srcem, glasen, trmast, včasih v svojem svetu, dober športnik.

Samo Adlešič je delaven, prijeten in iznajdljiv. Rad se ukvarja s športom in pomaga na domači kmetiji. Je umirjen ter splošno razgledan.

Tristan Božič je športno aktiven, samežljiv, zabaven in pridno opravlja šolske obveznosti. Je razumen in dober poslušalec. Ukvarja se s košarko.

Larisa Dobravc je zelo skrbna, spoštljiva in prijazna oseba. Vedno ima čas za prijatelje, hkrati pa s pridnim delom v šoli vzdržuje zelo dobro povprečje. Ostanek prostega časa nameni treningom odbojke.

Julija Četina je zelo zabavna oseba z veliko smisla za humor, rada se izraža s sarkazmom. Njen urnik je natrpan, saj ogromno časa porabi za treninge odbojke.

Sedin Gasal je vedno nasmejan in pozitiven, prijazen ter radodaren. Rad ima šport in peko čevapčičev. S svojimi šalami nas redno spravljajo v smeh.

Lovro Hažič je nagajiv in smešen, je navdušenec nad zgodovino, vlaki in motorji.

Ajda Kolenc je delaven in prijazen fant. Rad igra računalniške igrice in se ukvarja s športom. Večino časa je zadržan, a odprt in družaben med prijatelji.

Ajda Majer je organizirana, pametna, nadarjena in prijetna punca. Je vztrajna in zabavna. Pripravljena je pomagati prijateljem ter prinaša veliko dobre volje.

Kaja Mijošek je srčna in ljubezniva, vedno priskoči na pomoč. Trenira odbojko, včasih pa doma sama malo zaigra na sintesajzer. Rada ureja pričeske.

Luka Rehar pravi, da je športna oseba in trenira odbojko. Veliko svojega prostega časa preživi na igrišču, kjer s prijatelji igra nogomet. Je zelo zgovoren in vedno za šale, s katerimi popestri dolgočasne ure pouka. Je strasten lovec in ribič.

Tina Udrih je športnica, prijazna, zabavna in vedno spoštljiva. Večino svojih počitnic in veliko vikendov preživi v Bohinju. Zelo rada gleda filme na Netflixu.

Tinkara Verbovšek je sramežljiva, prijazna, tiha in rada pomaga, kjer je treba. V prostem času se rada sprehaja s svojim psom.

Zoja Zupanc je pametna in prijazna, dobra prijateljica. Rada ima šport in trenira odbojko.

Borr Završnik je spoštljiv, prijazen, delaven. Rad igra nogomet ter pomaga na kmetiji.

Luka Sevnšek je razredni zabavljak, s svojimi komentarji nam vedno polepša šolsko uro. Za velike priložnosti ali rojstne dneve nam speče torto in mafine. Vedno je nasmejan in razigran.

Zara Škapin izžareva pozitivno energijo in s svojim izjemnim glasom popestri šolske prireditve. Vsi smo nanjo zelo ponosni in jo imamo radi, ker nam pomaga, ko jo potrebujemo.

Nik Pasarič je delaven in zelo fizično aktiven. Rad vozi motorje in igra košarko ter nogomet.

Tia Safran zelo rada deli stvari z drugimi. Čeprav deluje zadržano, v resnici ni. Je dobra poslušalka in prijateljica.

Nina Pungaršek je zelo prijazna, simpatična in zaupanja vredna oseba. Je naše sonce, pogovori z njo pa nikoli niso dolgočasni. V nasprotju z dvojčico Niko je Nina zelo živahna.

Nika Pungaršek je umirjena in zanesljiva. Ko si zastavi nek cilj, vedno naredi vse za to, da ga doseže. Je oseba, ki se bo do tebe obnašala tako, kot se ti do nje. Kar dobi, to tudi vrne.

Mojca Štarkel je na videz zaprta oseba, a ko jo bolje spoznaš, se odpre in postane prav prijetna in prijazna oseba. V družbi se veliko smeje, večkrat preseneti s svojimi izjavami. Zna igrati kitaro, gleda filme in obiskuje jahalno šolo.

NASVETI DEVETOŠOLCEV, KAKO SE IZOGNITI »TEŽENJU« STARŠEV

- Poslušaj jih in se jim ne upiraj,
- do njih se lepo obnašaj in naredi čim več stvari, za katere te prosijo,
- argumentiraj svoja dejanja in prepričanja, bodi sam svoj odvetnik,
- poskusi razumeti tudi starše in naj te ne bo strah argumentirati svojih dejanj. Vendar to naj ne preide v prepir, zato pazi na svoj ton glasu. Če imaš vse pod nadzorom z ocenami in nalogami, jim povej, da naj tega v pogovor ne vpletajo, če pa imaš težave, se jim zaupaj. Lažje ti bo!
- vse jim povej po resnici, poskušaj imeti čim boljši odnos. Uživaj, saj so to najboljša leta, ampak najprej uredi vse v šoli,
- jih poslušaj in se ne upiraj, ubogaj, kar ti rečejo,
- vedno jim zaupaj in povej resnico,
- spoštuj jih in upoštevaj njihova pravila,
- daj jim »prav«, četudi se ti zdi, da nimajo prav,
- pogovarjaj se z njimi in skušajte najti skupno rešitev,
- kadar veš, da si preveč razburjen/-a za pogovor, pojdi ven na zrak in se pomiri, pogovor bo kasneje lažje stekel,
- naredi, kar te prosijo, zagotovo boš imel/-a kakšne »ugodnosti«,
- če ti »težijo« zaradi učenja, imajo najverjetneje prav. Res se je naporno učiti, ampak za tvojo prihodnost je to zelo pomembno. Šole ne čakajo samo nate.

POLETNI HOROSKOP ZA DEKLETA IN FANTE NAD 10 LET

POLETNI HOROSKOP ZA DEKLETA

Kozorog (22. 12.–20. 1.)

Čaka te prav posebno poletje. Med počitnicami boš spoznala zanimivo osebo.

Vodnar (21. 1.–19. 2.)

Poleti boš spoznala veliko novih ljudi. Hitro boš ugotovila, kdo je za tvojo družbo in s kom ti je dolgčas.

Ribi (20. 2.–20. 3.)

To poletje boš uživala, kjerkoli boš. Odkrila boš tudi veliko novih aktivnosti, ki te veselijo.

Oven (21. 3.–20. 4.)

Poletje boš preživela v dobri družbi, spoznala boš novo simpatijo. Na šolo ne misli preveč.

Bik (21. 4.–20. 5.)

Hrepenela boš po poletni romanci, ki pa se morda ne bo izšla tako, kot si želiš. Pusti času čas.

Dvojčka (21. 5.–21. 6.)

Začetek poletja bo sanjski. Poišči motivacijo tudi za šport. Že takoj utegneš spoznati posebno osebo.

Rak (21. 6.–22. 7.)

Poletje boš začela športno, v ljubezni boš zelo uspešna. Z družino boš preživela veliko časa.

Lev (23. 7.–22. 8.)

Družila se boš s prijatelji in mogoče spoznala nove ljudi. Srečala boš fanta, v katerega se boš zaljubila.

Devica (23. 8.–22. 9.)

Zelo pomembno je, da si na začetku poletja vzameš čas za svoje duševno zdravje. Zaljubila se boš v nekoga, ki ga prej nisi marala.

Tehnica (23. 9.–23. 10.)

Pogovorov, ki se jim že dolgo izogibaš, ne boš mogla več odpraviti na stran. Veliko se boš ukvarjala s športom.

Škorpion (24. 10.–21. 11.)

V družini si boste pomagali in se zelo zabavali. S prijatelji boš odšla na morje.

Strelec (22. 11.–21. 12.)

Tvoj trud bo končno obrodil sadove. Vzemi si čas za praznovanje, saj si to več kot zaslužiš.

POLETNI HOROSKOP ZA FANTE

Kozorog (22. 12.–20. 1.)

Uresničilo se ti bo vse, o čemer boš sanjal. Odpotoval boš v tujino. Zamikalo te bo, da bi tam ostal.

Vodnar (21. 1.–19. 2.)

Dober prijatelj te bo razočaral, a spoznal boš novega. Všeč ti bo deklet, ki jo boš spoznal na morju.

Ribi (20. 2.–20. 3.)

To poletje sreče v ljubezni ne boš imel, se boš pa zabaval s prijatelji in družino. Ne bo ti dolgčas.

Oven (21. 3.–20. 4.)

Z družino boste preživeli super počitnice. Veliko se boš družil s prijatelji. Pozabi na računalnik.

Bik (21. 4.–20. 5.)

Všeč boš dvema dekletoma. Težko se boš odločil med njima. Poletje bo res zanimivo.

Dvojčka (21. 5.–21. 6.)

Po koncu šole boš spoznal posebno osebo. Veliko se boš ukvarjal s športom in to ti bo postalo zelo všeč.

Rak (21. 6.–22. 7.)

V ljubezni boš zelo uspešen. Vse poletje se ti bo dogajalo veliko vznemirljivih stvari.

Lev (23. 7.–22. 8.)

S športom se ne boš veliko ukvarjal. Družil se boš s prijatelji. Na morju boš spoznal novo simpatijo.

Devica (23. 8.–22. 9.)

Na počitnicah boš spoznal prijatelje iz tujine. Avgusta boš izvedel presenetljivo novico.

Tehnica (23. 9.–23. 10.)

Deklica, ki ti je všeč, se bo začela družiti s tabo. Poletje bo nad vse zanimivo in zabavno.

Škorpion (24. 10.–21. 11.)

Pogosto si svoj največji sovražnik. Veliko se boš ukvarjal s športom in spoznal nove prijatelje.

Strelec (22. 11.–21. 12.)

V kar si vložil veliko truda in časa, bo končno obrodilo sadove. Zaljubil se boš.

UGANKE, KRIŽANKE IN SODUKU

Je žival.
Ima dolg rep.
Ko zagleda miš,
hitro za njo teče
in si jo za večerjo speče.
Zala Podlesnik, 1. a

Speljane so kot kače.
Po zimi so slane.
Ko je dež, so mokre.
Ko je sonce, so suhe.
Marina Drobne, 1. a

Po njivi se vozi
in tudi po travi.
Ga vidiš na cesti
in prikolico zraven vozi.
Miha Ušen, 1. a

To je mož, ki pozimi
za božič prinese darila.
Tit Derča, 1. a

Rešive: mačka, ceste, Božiček, traktor.

Reši sudoku.

	6	2		1				
	8		6		3		2	7
						8		
2			5			7		
	5			9	7			4
		9	3				1	
6				3		1		2
	4					6		
7		1	9		5			

Reši križanko, tako da sosednje število ni predhodnik ali naslednik števila.

6		
9		1

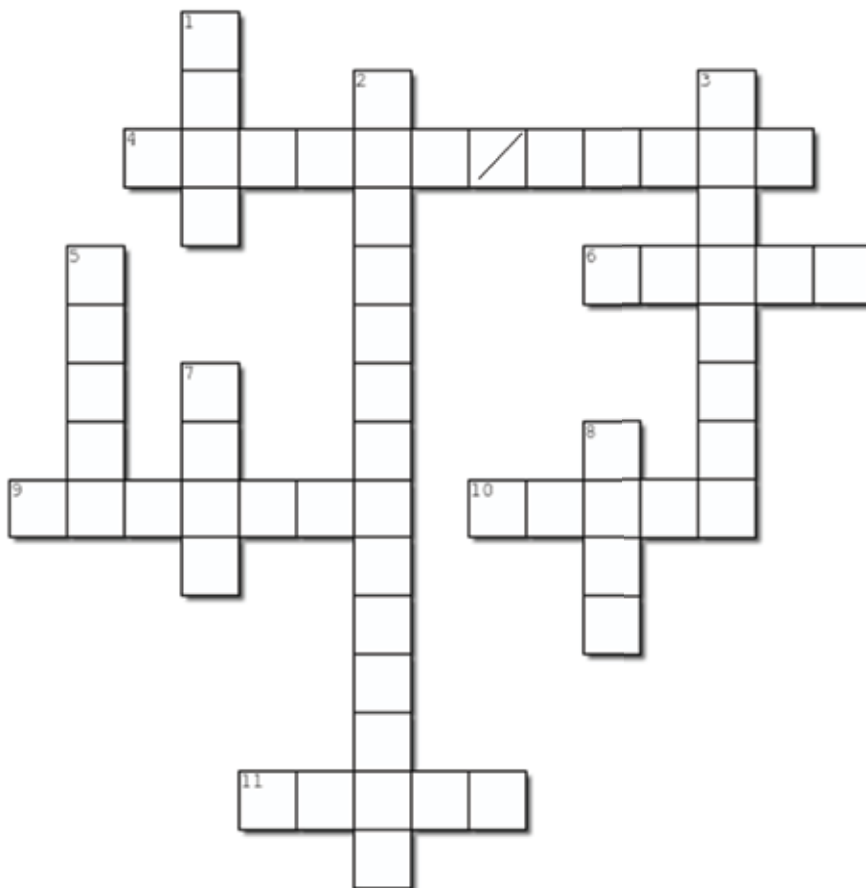
Reši križanko.

VODORAVNO

4. Barva krošenj.
6. Dan pred vikendom.
9. Raste na trtah v vinogradu.
10. Žival, ki jo najdemo v hlevu.
11. Močno sveti in lahko te opeče.

NAVPIČNO

1. Je bele barve in iz njega izdelamo snežaka.
2. Vrsta glasbe, kjer so samo glasbila.
3. Država na severu Slovenije.
5. Kadar kampiraš, v njem prespiš.
7. Posoda, kamor damo šopek rož.
8. Žensko ime.

KOLOFON

Šolsko glasilo Osnovne šole Šempeter v Savinjski dolini

NAŠA MISEL

Izdala: Osnovna šola Šempeter v Savinjski dolini, Šolska ulica 2, 3311 Šempeter v Savinjski dolini

Zanjo: Uroš Vidmajer, ravnatelj šole

Zbrali in uredili: Barbara Cotič Papotnik, Valentina Toman Čremožnik

Spremna beseda: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Jezikovni pregled: Valentina Toman Čremožnik, Barbara Cotič Papotnik

Naslovnica: Zala Dobnik (prva stran), Lynet Kodre (zadnja stran)

Računalniško oblikovanje: DIS, Tina Čas, s. p., Barbara Cotič Papotnik

Likovna dela: učenci OŠ Šempeter

Mentorji likovnih del: Špela Berzelak (4. b), Matic Čadej (6.–9. razred), Andreja Jezernik (5. a), Eva Kreže (4. a), Mirjana Kučer (2. b), Simona Kučer (1. b), Lea Napotnik (1. a), Ana Par (4. b), Andreja Plut (3. b), Katarina Princl (1. a), Božena Svet (2. a), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (1. b)

Literarni prispevki: učenci OŠ Šempeter

Mentorice literarnih prispevkov: Špela Berzelak (4. b), Barbara Cotič Papotnik (6.–9. razred), Andreja Jezernik (5. a), Eva Kreže (4. a), Mirjana Kučer (2. b), Simona Kučer (1. b), Lea Napotnik (1. a), Ana Par (4. b), Andreja Plut (3. b), Katarina Princl (1. a), Božena Svet (2. a), Valentina Toman Čremožnik (6.–9. razred), Marjetka Usar (3. a), Tamara Verdel (1. b)

Leto izida: šolsko leto 2022/2023

Tisk: Mr Grafik

Število izvodov: 350

Šempeter v Savinjski dolini, junij 2023

